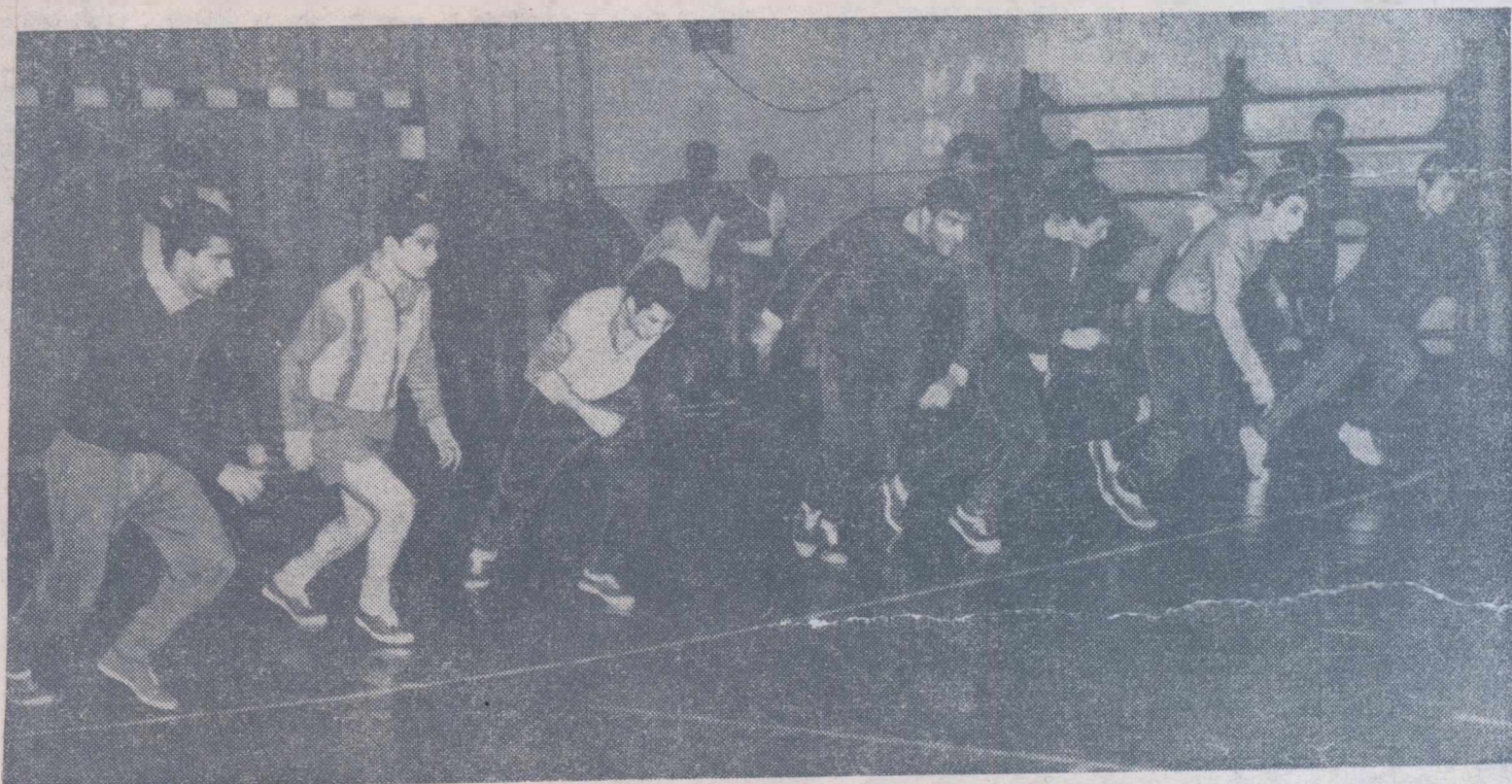

PRIMUL ANTRENAMENT AL ANULUI

În sala Giulești s-au întîlnit ieri dimineață, pentru prima oară în acest an, fotbaliștii de la Rapid. Fotografia noastră îi reprezintă în momentul unui start simbolic; este startul într-un nou an de activitate, în cursul căruia feroviarii vor munci pentru obținerea de performanțe cel puțin la nivelul celor din 1967, cînd au cucerit titlul de campioni ai țării.

Un aspect de la Revelionul fotbaliștilor de la Progresul București: Georgescu, Al. Constantinescu, Oaidă și Mateianu ridică un pahar pentru succesul echipei lor și al fotbalului nostru în anul 1968.

Urări asemănătoare au rostit, desigur, toți fotbaliștii noștri în noaptea de Anul Nou.

Ne asociem și noi dorințelor lor, speranțelor într-un an rodnic pentru fotbalul românesc.

Foto : S. BRAȘOVEANU

Începînd cu acest număr publicăm fragmente din cartea

„TOATE GOLURILE MELE”

scrisă de UWE SEELER

Citiți primul fragment în pag. a 10-a

Pagina 3

Amănunte asupra
primelor antrenamente
ale echipelor
de Divizia A

Paginile 6-7

Alte cinci răspunsuri și concluziile
redacției la ancheta noastră:

DIVIZIA A ÎN DISCUȚIE

ȘTEFAN BARBU (II)

Astăzi vă facem cunoștință cu fostul internațional ȘTEFAN BARBU (II), cel care a participat la prima ediție a campionatului mondial de fotbal din Uruguay (1930). Ștefi-baci, cum este cunoscut în tot Aradul, s-a născut la 2 martie 1908, în cartierul Micăla-ca. Începutul fotbalistic l-a făcut în echipa de stradă, unde a fost descoperit și legitimat apoi la Olimpia. După scurt timp trece la Gloria. La 17 ani este titular în echipa de seniori Gloria, iar doi ani mai târziu debutează în echipa națională a României, jucând la București contra Poloniei (3-3).

A fost selecționat de 14 ori în echipa reprezentativă și a evoluat pe terenuri de fotbal din Uruguay, Franța, Iugoslavia, Ungaria, Polonia, Luxemburg, Italia, Bulgaria etc.

Și acum își amintește cu plăcere Ștefi-baci de neașteptata sa plecare în America de Sud, la campionatul mondial. Își făcea armata. Pe neașteptate, într-o dimineață este anunțat că în după-amiază aceleiași zile trebuie să fie în țară la Timisoara pentru a se întâlni cu restul echipei, care venea de la București. Cu atita grabă a plecat, încât și-a uitat echipamentul acasă! Doar atât le-a spus părinților că pleacă în America! Nu-i venea să creadă că el, Ștefan Barbu din Micăla-ca, pleacă să reprezinte tricolorul românesc peste ocean!

Debutează contra Perului. Victorie cu 3-1. Primul gol l-a marcat Deșu, iar al doilea el, Barbu. După ce Uruguay câștigă cu mare greutate în fața aceluiași Peru, cu 1-0, întâlnirea dintre România și „echipa celestă” era așteptată cu mare interes de publicul din Montevideo. Mai ales că cu acest prilej se inaugurează stadionul Centenario. Cu toate că a pierdut cu 4-0, România a reușit un joc valoros. La scorul de 0-2, Barbu marchează un gol după ce depășește toată apărarea gazdelor. Arbitrul, acordă golul,

dar — la protestele uruguayenilor — îl anulează. La fel se întâmplă peste cinci minute, când marchează Wetzer. „Campania” din America de Sud este cea mai frumoasă amintire din cariera de fotbalist a lui Ștefi-baci.

Din 1933 și până în 1938 el joacă la Rapid alături de Wetzer, Baratki, Ionică Bogdan, Rafinschi, Rășinaru, Vintilă, Rosculeț s.a. Aici are marea satisfacție de a fi golgeterul campionatului național în ediția 1935/36. Doi ani mai târziu se înapoiază în orașul natal și continuă să joace fotbal, la Gloria până în 1942. Ghelele nu le pune, însă, în cui, pentru că până în 1957 activează ca arbitru. De atunci este în continuare președintele asociației sportive C.F.R. Arad.

PAVEL SODINCA

„CARTE PENTRU FOTBALIȘTII DE MÎIN”

de prof. N. PECU

De curind, în vitrinele librărilor și-a făcut apariția o lucrare de fotbal, care îmbogățește literatura noastră de sport. Volumul, intitulat „CARTE PENTRU FOTBALIȘTII DE MÎIN” (editura C.N.E.F.S.), se datorește profesorului Nicolae Petrescu, fotbalist al vechiului Juventus, în prezent antrenor, cu un înalt stagiul în domeniul metodic-instructiv.

Pe marginea acestei cărți am avut o scurtă convorbire cu autorul ei, care ne-a răspuns la câteva întrebări:

— Cum s-a născut ideea de a scrie această lucrare?

— Totul a pornit de la prezența mea la diferite cursuri de antrenori organizate în țara noastră și în străinătate. Cu acest prilej mi-am dat seama că nu există o sistematizare a ideilor de la joc la antrenament, în așa fel încât să știm cum se joacă pe plan mondial, cum se antrenează și ce este mai bun pentru noi din toate acestea.

— Cui i se adresează și ce urmărește cartea?

— În primul rând tinerilor jucători. Antrenamentele urmările, la noi și în alte țări, m-au convins o dată în plus că cei mai receptivi sînt tinerii, la care dorința de afirmare este foarte puternică. Lor trebuie să li se formeze o concepție corectă despre pregătire pentru că numai astfel vor participa conștient și total la antrenamente pentru a-și pune în valoare talentul. Ei trebuie să parcurgă de la început tot materialul școlii fotbalului, pentru a-și forma la timp deprinderile, obiceiurile, într-un cuvânt tot bagajul fotbalistic, astfel încât o dată ajunși la performanță să poată rezolva cu ușurință problemele de interpretare fotbalistică. În fotbalul de performanță nu-și mai învață rolul, ci îl joacă.

În al doilea rând, cartea se adresează și antrenorilor, cărora le oferă un ghid la nivel interna-

țional de joc și antrenament, precum și altor specializări se ocupă de problemele fotbalului.

— Cealaltă bază lucrării?

— Exptă proprie de ani de zile, dar și experiența mari antrenori străini, pe care l-am văzut la un sau cu care am stat de vorbă, precum și lăzile ultimului campionat mondial, la care am fost.

— Cît v-a trebuit pentru a o definitiva?

— Doi de zile, pentru că am avut de selectat un material documentar și în primul rînd cel extrinsec de specialitate din Franța, Anglia, Italia, Germania și Ungaria, ca și concluziile luate în urma unor discuții avute în diverse ocazii cu antrenori din țări europene, Uruguay, Brazilia.

Este, înțeleg, o carte foarte utilă, care credem că va bucura de aprecierile cuvenite. În cele peste douăzeci de pagini, bogat ilustrate cu prezentate, autorul se ocupă — pornind de la joc la antrenament — de forțele motrice ale fotbalului organizarea jocului modern, trece în revistă știa fotbalului internațional dinaintea campionatului mondial din 1930, face o scurtă analiză a acestor evenimente fotbalistice, prezintă o observații personale și trăgînd concluziile născu la privire la fotbalul nostru, și încheie cartea cu cea mai importantă (cărreia îi și rezervă și cel mai mare) — pregătirea juniorilor performanță. (p. 9.)

HENȚ CAREU LA PITEȘTI!

La Pitești sezonul fotbalistic nu s-a terminat! Nul în multe după-amieze sau seri, piteștenii — pe care activitatea oficială i-a satisfăcut în bună măsură — asistă la acordarea loviturii de la 11 metri... pe scena teatrului „Alexandru Davila”, în cadrul comediei muzicale de Nae Roman și George Mihalache, pe melodiile lui Marcel Ionescu.

Spectacolul pus în scenă cu multă inventivitate și bun gust de regizorul Nae Cosmescu, se desfășoară alert, menținînd buna dispoziție în sală. Regizorul a înovat mai ales în privința in-

trărilor în scenă, multe apariții făcîndu-se chiar din sală (cazul intrării echipei, moment de mare efect în spectacol). În principalul rol comic al spectacolului, rezerva Bujor, actorul Ștefan Guță are o reușită creatie. Mioara Crîșmașu (Anca), Lidia Cretu-Dobrin (Otilia), Cornel Poenaru (Murgu), Lili Niculescu (Dumitrică), Gică Niculescu (Bică), Marin Radu Ene (Rîndunică), Dragoș Mirzan (Radu) se remarcă dintr-o distribuție omogenă, care menține interesul pentru fotbal în aceste săptămîni de pauză a veritabilelor spectacole de pe stadion. (efi.)

Rezerva Bujor din spectacolul „Henț careu” — actorul Ștefan Guță — a avut prevăzute în programul pregătirii rolului și câteva veritabile antrenamente. Iată-l, în fotografie, împreună cu internaționalul Ioachim Popescu, din echipa F. C. Argeș.

CAMPIONATELE REGIONALE

1967-68

LA SFÎRȘITUL TURULUI

REGIUNEA ARGES

Actuala ediție a campionatului regional a dovedit o creștere simțitoare de valoare față de cea trecută. Și aceasta datorită faptului că s-a organizat pe o singură serie, cu participarea celor mai bune echipe din regiune. Comportarea cea mai frumoasă a avut-o cele două formații din Cîmpulung, Muscelul U.M.M. și Minerul, clasate pe primele două locuri, cu același număr de puncte, departajate doar de golaveraj. În continuarea clasamentului, Oltul Drăgășani și Unirea Drăgășani — cu o comportare superioară așteptărilor.

Comisia regională de fotbal, prin Colegiul de antrenori, a sprijinit echipele mai mult din punct de vedere metodic. Astfel, lunar, au avut loc lectorate cu toți antrenorii și instructorii care se ocupă de pregătirea formațiilor din campionatul regional, ceea ce a contribuit foarte mult la îmbunătățirea procesului de instruire și antrenament.

Tot cu plus trebuie notat și faptul că, de această dată, comisia regională a fost mai autoritară cu cei care au încălcat legile sportive. Orice irregularitate a fost sancționată la timp și regulamente. Chiar recent, pentru unele irregularități la meciul dintre primele două clasate, derbyul turului, terminat cu un scor alb, comisia regională le-a dat ambelor echipe jocul pierdut cu 3-0.

O contribuție de seamă la buna desfășurare a întrecerii și-a adus-o și Colegiul regional de arbitri care

s-a îngrijit să asigure arbitraje de calitate cit mai bună.

Iată clasamentul:

1 MUSCELUL U.M.M.C. LUNG	15 8 4 3 32-13 20
2 Minerul C. Lung	15 5 2 4 30-16 20
3 Oltul Drăgășani	15 5 1 5 30-18 15
4 Unirea Drăgășani	15 5 3 4 31-25 19
5 Oltul Brezoa	15 5 1 6 23-21 17
6 Rapid P. Olt	15 7 3 5 18-21 17
7 Avântul C. de Argeș	14 6 4 4 20-15 18
8 Recolta Stoicanești	15 6 4 5 18-16 16
9 Forestiera Săpteni	15 7 1 7 30-27 15
10 C.I.L. Rm. Vlcea	15 6 3 6 26-24 15
11 Flacăra Horezu	15 5 2 8 26-32 12
12 Metalul Pitești	15 5 2 8 22-27 12
13 V. B. Săraia	15 3 6 6 19-27 12
14 Progresul Băiculești	15 4 2 9 21-22 16
15 Aluminia Slătina	14 4 2 8 15-27 10
16 Autobuzul Găești	15 3 0 12 14-43 6

Meciul Aluminia Slătina-Avântul Cîrcea de Argeș a fost amînat pentru primăvară.

ILIE FEȚEANU
corepondent

REGIUNEA CLUJ

Turul campionatului s-a desfășurat sub semnul unor aprige bătălii pentru puncte. Poate niciunul nu am urmărit o asemenea goană după rezultate. Și ca o consecință imediată, a fost vizibilă scăderea nivelului tehnic și tactic al întîlnirilor, rămînînd pe primul plan puterea de luptă și... avantajul hotărîtor al terenului propriu, unde nu există nici cavalerism și nici... milă! Așadar, în privința calității, fotbalul a rămas dator miilor de spectatori. O altă consecință a

rească a goanei disperate — după puncte au fost numeroase abateri disciplinare înregistrate în ciuda eforturilor continue depuse de comisia regională. Un alt neajuns al campionatului regional l-a constituit LIPSA UNOR ANTRENORI CALIFICAȚI. Pe de altă parte, numeroase echipe, ajunse în campionat datorită formării în anii trecuți a două serii, nu au o pregătire corespunzătoare și nici condiții și posibilități de a o realiza. Progresul Răscruți, bunăoară, a fost silit să se retragă din campionat...

Am vorbit mai mult despre aceste lipsuri, pentru că ele sînt un obstacol serios în drumul fotbalului nostru regional, spre calitate.

În seria Someș conduce Gloria Bistrița, echipă care a câștigat și anul trecut campionatul, ratînd apoi calificarea în „C” și care are suficiență rutină pentru jocurile regionale. În seria Mureș, minerii din Baia de Arieș, antrenati de fostul internațional Gh. Vaczi, conduc în clasament fără să fi suferit vreo înfrîngere. Se pare că fotbalul din „Țara de Platră” va înregistra — cu această formație — cel mai mare succes din istoria sa.

Încheind, vom mai adăuga faptul că, totuși, campionatul regional are meritul de a fi dat doi jucători Universității Cluj, pe Florian și pe Butzu — primul debutînd promițător într-un meci memorabil (cel puțin pentru el) și pentru adevărați iubitori ai sportului rege la București, în compania dinamoviștilor. Am fi bucuroși, la sfîrșitul returului, să mai consemnăm asemenea debuturi.

Clasamentele se prezintă astfel:

SERIA SOMEȘ

1 GLORIA BISTRIȚA	10 8 1 1 37-12 17
2 C.I.L. Gherla	10 8 0 2 29-7 16
3 Progresul Năsăud	10 6 2 2 19-7 14

4 Tehnofrig Cluj	10 6 1 3 27-10 13
5 Motor I.R.A. Cluj	10 5 3 2 21-12 13
6 Vulturul Mîntiul Gherlei	10 4 1 5 23-26 9
7 Steaua r. Zalău	10 3 2 5 11-16 8
8 Victoria Urz	10 3 1 6 13-29 7
9 Rapid Jibou	10 1 3 6 8-17 5
10 Hirtia Prundul Birgăului	10 1 3 6 9-28 5
11 Someșul Beclean	10 0 3 7 8-46 3

Echipa Progresul Răscruți a fost eliminată din campionat pentru neaprezentare la două jocuri.

SERIA MUREȘ

1 MINERUL BAIJA DE ARIEȘ	11 7 4 0 28-10 18
2 Arieșul Turda	11 7 2 2 26-11 16
3 Victoria Someșeni	11 7 0 4 19-9 14
4 Arieșul Cîmpia Turzii	11 6 2 3 18-10 14
5 Cimentul Turda	11 4 4 3 13-10 12
6 Arieșul Cîmpeni	11 5 1 5 18-15 11
7 Olimpia Aiud	11 3 4 4 7-9 10
8 Locomotiva Cluj	11 3 3 5 16-18 9
9 Unirea Cluj	11 4 1 6 11-17 9
10 Motiul Abrud	11 4 0 7 12-20 8
11 Minerul Roșia Montană	11 2 2 7 9-28 8
12 Vlădeasa Huedin	11 2 1 8 13-33 5

VIOREL CACOVEANU

REGIUNEA GALAȚI

De curind a luat sfîrșit turul campionatului regional, organizat într-o singură serie de 16 echipe. În cele 15 etape s-a impus o mare număr de jucători tineri printre care amintim pe Radu Borbu și Marin Ghițulescu (Victoria Tecuci), George Patrîchi (Flamura roșie Tecuci), Iacob Carp (Chimica Măreșești), Gheorghe Belauschi (Vitorul Rușeu), Marin Mungiu (Tractorul Viziru), Ion Alexandru (Tre-

De asemenea, o surpriză: buna comportare a proaspăt-promovatei, Victoria Tecuci.

La polul opus se află comportarea nesatisfăcătoare a multor echipe ca și neprezentarea altora. De pildă, Recolta Brateș nu s-a prezentat la 5 (?) meciuri. Flacăra Odobești la 4, Vitorul Rușeu, Automobilul Focșani și Trefflorul Galați la cîte unul. Conform regulamentului, trebuiau eliminate din campionat. Lucrul nu s-a întîmplat pentru că chiar activiștii ai C.R.E.F.S.-ului s-au opus (!?) și astfel comisia regională nu a putut să aplice litera regulamentului.

Mai avem de notat și numeroasele acte de indisciplina, multe dintre ele sancționate cu severitate. Astfel, Gheorghe Pieptănaru (Fl. roșie Tecuci) — un an suspendare, H. Cristescu (Foresta Guguști) — 6 etape, I. Bălan (Laminorul Brăila) — 2 etape, I. Nistor (Laminorul Brăila) — 4 etape, C. Enache (Fl. roșie Tecuci) — 2 etape.

Iată clasamentul:

1 CHIMICA MARĂȘEȘTI	15 12 3 1 35-7 28
2 Victoria Tecuci	15 11 3 1 41-10 26
3 Metalul Brăila	15 9 1 5 34-21 19
4 Tractorul Galați	15 8 2 5 32-25 18
5 Tractorul Viziru	15 8 1 6 23-15 17
6 C.F.A. Brăila	15 8 4 8 14-13 16
7 Vitorul Rușeu	15 8 0 7 27-26 16
8 Fl. roșie Tecuci	15 7 1 7 30-18 15
9 Foresta Guguști	15 6 3 6 27-27 15
10 Automobilul Focșani	15 6 2 7 20-25 14
11 Trefflorul Galați	15 6 1 8 21-32 13
12 Dunărea Brăila	15 5 3 7 19-27 12
13 Unirea Galați	15 3 6 6 19-33 10
14 Laminorul Brăila	15 4 3 8 17-23 11
15 Flacăra Odobești	15 4 1 12 11-35 6
16 Recolta Brateș	15 2 1 12 11-42 6

GH. ARSENE
corepondent

Ianuarie, primele zile ale anului.

Scurta vacanță a fotbalistilor a luat sfârșit. Perioada de întrerupere dintre turul și returul campionatului actuali ediții a intrat în ETAPA ACTIVĂ. La ora aceasta, cei mai ocupați sînt medicii loturilor care-l supun pe fotbaliști la numeroase teste medicale, care trebuie să certifice că sînt apți pentru reluarea pregătirilor.

Și antrenamentele, se știe, debutează cu o recunoscută notă de duritate: pregătire fizică generală, crosuri, gimnastică, atletică grea etc...

Așa începe marea bătălie a returului!

PROGRESUL ÎNCĂ ÎN VACANȚĂ...

Din tabăra Progresului, deocamdată nici o veste mai importantă. Jucătorii se află încă în vacanță, dar nu pentru mult

SUCCES ÎN NOUL SEZON!

timp, pentru că la sfârșitul acestei săptămîni vor trebui să răspundă „prezent!” la apelul antrenorilor C. Drăgușin și Fl. Știrbei. Potrivit planului acestora, activitatea propriu-zisă de pregătire va începe luni.

U.T.A. ȘI-A INAUGURAT ACTIVITATEA PE NOUL AN

Un telefon cu corespondentul nostru din Arad, M. Mititeanu, și iată-ne în posesia citorva informații privind pe U.T.A. Jucătorii acestei echipe și-au reluat activitatea de miercuri. Ca de obicei, noul sezon a fost deschis printr-un control medical, care a durat două zile (miercuri și joi) și la care s-au prezentat incluși în lotul de plecare în sezonul de primăvară. Joi după amiază, după o sesiune cu caracter festiv de inaugurare a noii activități, antrenorii N. Dumitrescu și I. Reinhardt au dat semnalul primului antrenament.

Din lot fac parte aceiași jucători folosiți în prima parte a campionatului, adică 18, la care se adaugă trei juniori: portarul Gavrilas, fundașul central Bodea și atacantul central Sima.

ST. ROȘU BRAȘOV — GATA PENTRU REALIZAREA TURULUI DE FORȚĂ

La Brașov s-a fixat pentru data de 6 ianuarie primul an-

DIN NOU PE TERENURI, DEOCAMDATĂ PENTRU PREGĂTIRI

trenament. Cel doi antrenori, Silviu Ploieșteanu și Nicolae Proca, se arată optimiști, avînd convingerea că returul campionatului le va da satisfacție în sensul că echipa pe care o pregătesc va reuși un adevărat tur de forță, evitînd retrogradarea.

Pînă la data de 20 ianuarie, antrenamentele se vor efectua numai pentru realizarea unei pregătiri fizice generale care să asigure în condiții optime îndeplinirea sarcinilor de joc. Concomitent, se va urmări redresa-

5 și 6 ianuarie, jucătorii se prezintă la vizita medicală.

Luni 8 ianuarie, la ora 16 începe primul antrenament.

Pe 10 ianuarie este programată sesiunea de analiză a turului, o sesiune, se pare, cu largi disponibilități critice și autocritice.

După aceea urmează lupta pentru recucerirea locurilor pierdute.

NUME NECUNOSCUTE LA DINAMO BACĂU

Convorbirea noastră telefonică cu Bacăul i-a găsit pe cei doi antrenori dinamoviști, D. Nicolae Nicușor și Rădulescu, în așteptarea jucătorilor care trebuiau să fie prezenți la club în ziua de 8 ianuarie.

A doua zi, antrenamentele au și început. Se urmărește ca pînă la 12 ianuarie, procesul de antrenament să aibă un „crescendo”, urmînd apoi ca de la această dată jucătorii să plece la Slănic, la odihnă activă.

Pentru perioada jocurilor pregătitoare, cei doi antrenori preconizează, de asemenea, un ritm ascendent, primele meciuri aducînd drept parteneri ai dinamoviștilor băcăuani, echipe din regiune (Steaua Roșie și Institutul pedagogic din Bacău), urmînd apoi meciuri cu echipe vecine din „C” și „B” (Buhuși, Moinești, Piatra Neamț, Roman).

Iar în etapa finală a pregătirilor, în ultimele săptămîni dinaintea reluării campionatului, se preconizează un turneu peste hotare. În cazul cînd acest turneu nu va fi perfectat, în calendarul echipei din Bacău figurează meciuri cu C.S.M.S. Iași, Petroșul Ploiești, Siderurgistul Galați.

După cum ne-a spus antrenorul secund al echipei Dinamo Bacău, lotul acesteia va fi completat în vederea returului cu

VEȘTI DE LA PETROLUL

Fotbaliștii ploieșteni au avut pînă la data de 4 ianuarie o utilă (binemeritată) parcă e un termen cam... pretențios) — sperăm — vacanță.

Deoarece locul 11 îi deranjează profund, fotbaliștii ploieșteni au intrat de timpuriu în rigoriile de program. În zilele de 4,

(Continuare în pag. 12)

AU INDICAT EXACT

După cum se știe, ancheta noastră pentru desemnarea celui mai bun fotbalist al anului 1967, a avut și un aspect... competitiv adresat cititorilor. Cel care au indicat ordinea exactă a primilor cinci clasați (1. Dobrin 2. Constantin 3. Coman 4. Ion Ionescu 5. C. Dan) vor primi un premiu special.

În urma trierii buletinelor de vot, au fost găsite numai cinci voturi corespunzătoare clasamentului de mai sus.

Iată-i pe cititorii care „s-au orientat” cel mai bine:

1. IOAN BĂBĂNAȘ, localitatea Surduc nr. 63, raionul Zalău, regiunea Cluj.

2. MIHAI VLAICU, asistent medical fizioterapist, Băile Felix, Oradea.

3. FRANCISC COSTIN, Splaiul Independenței 290, Bloc G, camera 313, raionul 16 Februarie, București.

4. EMIL TRACHE, str. Vasile Roaită nr. 57, Cimpulung Muscel, reg. Argeș.

5. ION RĂDULESCU, blocurile Ștefănești, Bloc 16, ap. 215, Pitești.

Acești cititori vor primi ca premiu cite un abonament de intrare la manifestările sportive pe anul 1968. Pentru aceasta, îi rugăm să trimită cite o fotografie tip legitimație, format 2x3 cm, în scrisoare recomandată, pe adresa redacției.

FLUCTUAT NEC MERGITUR... *)

Dă-ne voie, iubite cititor, ca la acest început de an să-l parafrazăm pe poetul latin Terențiu care, acum 2000 de ani, spunea: „homo sum, humani nihili a me alienum puto” (sînt om și nimic din ceea ce este omănesc nu mi-e străin) și să spunem și noi: sîntem... Fotbal și nimic din ceea ce este al fotbalului nu ne este indiferent.

Cu acest gînd am trecut pragul lui 1968. Frămîntările fotbalului ne-au împovărat bilanțul; cu speranțele lui ne însoțim primii pași în noul an.

Pentru fotbalul nostru, 1967 a fost un an agitat, contradictoriu, un an greu, un an în care balonul rotund a strîns în jurul său, ca într-un meci blestemat și straniu, numai învingători.

A fost un an în care satisfacțiile au mîjit parcă doar pentru a reliefa și mai mult dezamăgirea următoare; un an în care unele succese n-au fost decît pata de alb pe care pictorul o aruncă pe tablou pentru a face mai evidente contururile întunecate din jur.

Am început anul cu speranțe. Poate nu îndeajuns fundamentate, dar — oricum — destul de susținute pentru firele noastre optimiste.

Două victorii în deplasare ale echipei naționale, o anumită stabilitate în ceea ce se cheamă „politică în fotbal”, cîțiva pași de necontestat pe drumul realizării unor deziderate mai vechi (centre de copii și juniori, program internațional fără fantoma evitării jocurilor grele, eforturi — neanunțate încă public — pentru rezolvarea eternei probleme a relațiilor jucător-club etc.) toate acestea erau promisiuni atrăgătoare, cu forme rotunde, dar — vai — rotunjimea lor nu era decît rotunjimea petelor de alb de pe tabloul picturii dur, invocat mai sus, care lucra portretul fotbalului nostru 67...

A venit însă Zürich-ul și, după el, una din cele mai frămîntate perioade pe care le-a trăit fotbalul românesc. Nu ne amintim, ca unii care lucrăm de ani și ani în acest sport și care-i cunoaștem destul de bine și istoria, o epocă atît de scurtă și atît de frămîntată ca cea de după înfrîngerea de la Zürich. Și fotbalul '67 a consemnat primii lui învinși...

Au răsarit apoi speranțe noi, repede însă (prea repede ?!) năruite de un 0-6 la Budapesta care a dat alți învinși...

Și a venit apoi această toamnă în care jocul petelor de alb (cînică parcă) a scos mai pregnant în evidență tentele mohorâte. Victoria asupra echipei R.F.G. a dat contururi mai pronunțate eliminării din preliminariile olimpice; primul tur absolut cu succes de echipele românești în principalele competiții europene ne-a adîncit decepția de a le vedea apoi învinse într-un moment în care performanța atît de dorită a calificării în turul al treilea părea mai ușor ca oricînd tangibilă. Și fotbalul a dat alți învinși ai lui 1967...

Corabia fotbalului nostru s-a clătinat așa dar ca o coajă de nucă pe talazurile furtunoase ale anului care a trecut. Gîndul ne poartă astfel la vechea stemă a cetății Lutetia, Parisul de azi, pe care era desemnată o corabie și sub care era scrisă deviza orașului: „Fluctuat nec mergitur”. Corabia fotbalului nostru, și ea, se clatină, dar nu se scufundă. Marinarii săi vor și s-o aducă la fîrm...

Valurile înspumate ale oceanului nu se potolesc o dată cu încetarea furtunii. Ele mai leagănă încă vasul, dar cîrmaciul navei are de-acum o experiență în plus, echipajul său e mai călit...

Cu aceste gînduri pășim în noul an. Nu vrem să spunem vorbe încurajatoare „fără acoperire”. Nu ne agățăm de speranțe gratuite, nu credem în miracole și în zîne bune.

Dimpotrivă, nu uităm că, doar cîteva rînduri mai sus, am scris că oceanul continuă să fiarbă și după ce a încetat furtuna...

De aceea, iubite cititor, admirabil fidel al fotbalului, pentru anul în care am intrat, nu-ți promitem numai satisfacții și calm olimpic. Ți le urăm, dar nu ți le promitem... Și știm că aceste rînduri nu te supără, că — la fel de bine ca noi — ești conștient că nici o cotitură nu se face cit ai bate din palme.

Ceea ce știm însă sigur, este că există oameni pe care-i frămîntă situația fotbalului nostru, oameni care — dezbărați de interese și patimă — pun energie și dăruire pentru cauza pură a acestui sport.

Alături de acești oameni, care se bizuie și pe tine, iubite cititor, sincer prieten al fotbalului, vom fi și noi, din toate puterile minții și condeiului nostru, pe care le punem în slujba unui fotbal românesc mai prosper și mai viguros.

Acesta-i angajamentul și urarea noastră, azi cînd pe frontispiciul revistei „Fotbal” apare pentru prima oară cifra romană III.

Radu URZICEANU

* Se clatină, dar nu se scufundă.

TELEGRAMĂ DIN PARTEA LUI DOBRIN

După ce a aflat rezultatul anchetei noastre pentru desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului trecut, NICOLAE DOBRIN, laureatul „Trofeului Fotbal '67”, ne-a trimis la redacție următoarea telegramă:

Către revista Fotbal, București:
Sînt foarte fericit că am cîștigat din nou trofeul revistei Fotbal și pe anul 1967. Acest eveniment mă stimulează și mă obligă ca și în anul viitor să am o comportare bună. Mulțumesc tuturor celor care m-au apreciat acordîndu-mi votul lor precum și revistei Fotbal pentru inițiativa și organizarea anchetei. Le doresc tuturor iubitorilor fotbalului un călduros „La mulți ani!”.

NICOLAE DOBRIN

ȘI ANTRENORII SE PREGĂTESC!

Începe cursul lor de perfecționare

Perioada pregătitoare în vederea reluării campionatului nu angrenează numai pe jucătorii divizionari: Federația română de fotbal organizează între 8 și 15 ianuarie 1968, la Snagov, cursul de perfecționare pentru antrenorii diviziei A și secunzi acestora, cei din divizia B și metodiștii teritorialii. În total: 73 de participanți (inclusiv corpul de lectori).

Antrenorii secunzi ai echipelor din divizia A vor participa numai în primele două zile, pentru a putea apoi să se ocupe de antrenamentele jucătorilor, ei plecînd de la acest curs cu sarcinile pentru perioada pregătitoare.

Ca invitat al federației va participa în acest an antrenorul englez ROY MEADS.

Programul cursului se va desfășura zilnic, dimineața avînd loc expunerile, iar după masă lecții practice de antrenament. Spicuum din programul referatelor:

„Principalele lipsuri ale fotbalului nostru în comparație cu fotbalul modern”;

„Despre organizarea jocului modern”;

„Sisteme de înregistrare a acțiunilor jucătorilor în timpul jocului, în vederea analizei acestora”;

„Din experiența metodică a antrenamentului sportiv contemporan”.

Antrenorului englez i-au fost propuse pentru a fi dezbătute, următoarele teme: „Orientările tactice eficiente ale fotbalului modern”; „Despre pregătirea fizică a fotbaliștilor englezi în diferite perioade ale anului competițional”; „Structuri de exerciții privind perfecționarea tehnicii, tacticii, vitezei și rezistenței”; „Aspecte organizatorice și metodice ale desfășurării antrenamentelor la copii și juniori”.

Dintre lecțiile practice amintim doar antrenamentul cu intervale și antrenamentul în circuit.

Participanților la acest curs le vor fi prezentate și noile aspecte organizatorice ale fotbalului nostru pentru anul 1968.

Din corpul de lectori care va susține referatele acestui curs de perfecționare vor face parte dr. Em. Ghibu, prof. I. Kunst-Ghermănescu, I. Siclovian, N. Roșculeț, E. Vogl, C. Braun-Boqdan, V. Economu, N. Petrescu Tr. Ionescu, Gh. Ola, I. Voica, dr. D. Tomescu și alții.

Paralel cu acest curs se va desfășura și consfătuirea medicilor sportivi ai echipelor divizionare A (13—14 ianuarie).

VA REDEVENI, OARE, PETROLUL DIN NOU... PETROLUL?

Nicicând numeroșii, pasionații, fideli „la bine și la rău” iubitori ai fotbalului de pe Valea Prahovei n-au intrat în lărmă cu mai multe păreri de rău ca în acest an. Motivul, departe de a fi un mister, este de o largă notorietate. Reluarea lui ca temă-lait motiv în infinite discuții purtate în orașul aurului negru indică greaua încălcare de „of-uri” pe care a produs-o decepționanta comportare a Petrolului în turul campionatului. Într-o scrisoare plină de sensibilitate o suporteră ploieșteană, Mariana Ghiță, ne spune că această toamnă a fost pentru simpatizanții Petrolului „toamna nemulțumirii noastre”.

Fără a mai cita dintr-o corespondență mult mai largă, al cărui constant factor comun este NE-

MULTUMIREA, trebuie să arătăm că acest sentiment este reacția absolut firească față de ecuația:

13 5 1 7 13—14 11

Ați ghicit, desigur, că este vorba de situația în clasament a Petrolului, unde, la sfârșitul turului, echipa ploieșteană ocupă locul 11 și care, analizată și față de rezultatele obținute în jocurile de acasă (clasament acasă: 7 5 1 10—4 11) și din deplasare (clasament: 6 0 0 6 3—10 0) spune că:

- a) echipa a realizat din 26 de puncte posibile abia 11, adică 42,30%;
- b) alături de Dinamo Bacău, Petrolul a fost singura formație victimă constantă în toate meciurile susținute în deplasare, unde nu a obținut nici un punct;
- c) și din cele 14 puncte posibile acasă (unde a susținut 7 meciuri), echipa ploieșteană a pierdut 3 (înfrângere cu Dinamo București și meci nul cu A.S.A. Tg. Mureș);
- d) echipa a reușit slaba medie de a înscrie doar un singur gol de meci etc.

Acesta este limbajul dur al cifrelor care nu poate fi îndulcit. Este, bineînțeles, interesant de văzut care este prima verigă, CAUZA (mai precis cauzele) acestei relații care are drept efect situația destul de critică exprimată de cifrele de mai sus. După părerea noastră, care, întâmplător, se află într-un raport aproape de interferență cu cea a antrenorului principal al Petrolului, ILIE OANĂ, rezultatele slabe (acesta este termenul net și fidel) ale echipei ploieștene sînt fructele unui...

...JOC GREȘIT AL ECHIPEI

Joc GÎNDIT greșit și — logic — APLICAT greșit, urmările fiind — fatal — defavorabile.

Care a fost „modul de exprimare” al echipei ploieștene?

Ceva aducînd a binecunoscuta manieră britanică „Kick and rush” (lovește mingea și alegea), imprimată SIMPLIST poate chiar de la adversara de acum un an în C.C.E., F.C. Liverpool, care avea însă, să nu uităm, nu numai atu-ul forței de șoc, dar și pe acela — major — al concepției constructive, reflectată pregnant în joc.

Petrolul, echipă care în trecut „a trăit și s-a afirmat pe plan național tocmai prin virtuțile sale tehnice” (citată din discuția avută cu antrenorul Oană) a trecut, subit, la un joc bazat aproape în exclusivitate pe forță, pe angaja-

ment fizic. Rezultatul — un șir, din cînd în cînd întrerupt, de contraperformance — se explică în primul rînd prin două argumente de natură aproape flagrantă:

1) gabaritul multora dintre fotbaliștii Petrolului dezice jocul în forță, jucători de tipul lui Iuhasz, Grozea, Badea, Moldoveanu, Dridea II avînd șanse minime în duelurile bazate pe luptă corp la corp;

2) vîrsta unora dintre jucători (Pahonțu, Badea, Dridea I, Dragomir, Florea) nu poate fi în nici un caz un atu pentru maniera forte, ea pledînd, dimpotrivă, pentru jocul tehnic, de finețe.

În pofida tradiției, valoroasă incontestabil (mărturie sînt cele trei titluri de campioană dobîndite pe vremea cultivării jocului tehnic) și făcînd abstracție și de cele două considerente de mai sus, fotbaliștii de la Petrolul au început acest campionat în maniera în care l-au terminat pe cel precedent, bazîndu-și jocul pe forță — o forță nu numai redusă, dar adeseori și oarbă — și rezultatul este această... dublă cifră 11: locul 11 în clasament, 11 puncte realizate.

EVOLUTIA COMPARTIMENTELOR

Amintind că Petrolul este una din formațiile noastre care aplică cu consecvență așezarea 1—4—3—3. Pahonțu jucînd în partidele susținute în deplasare pe post de libero (deci 1—1—3—3—3) vom face o scurtă analiză a evoluției compartimentelor echipei în turul acestui campionat.

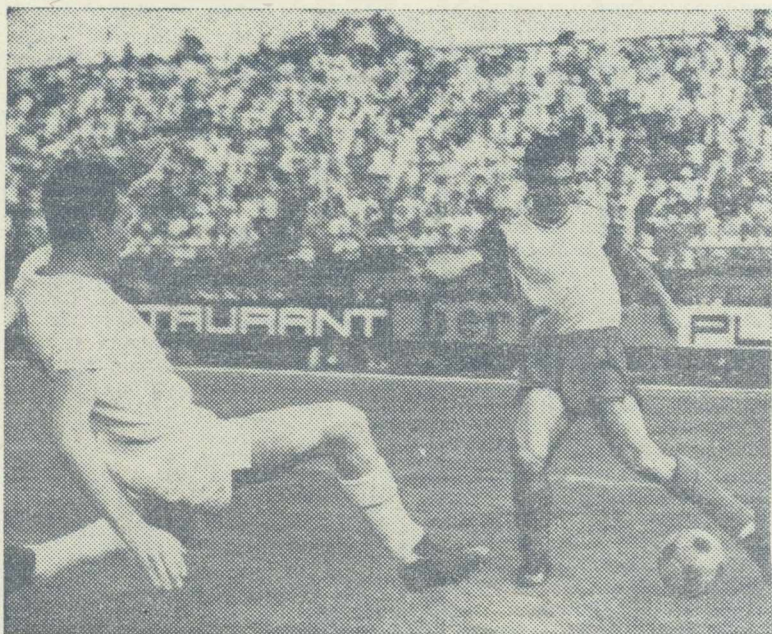
Apărarea imediată a avut, în general, în Mihai Ionescu (și de 4 ori Sîtcu) un „nr. 1” constant, elementul cel mai sigur din acest compartiment.

Fundașii de margine Mocanu și Pal au evoluat, progresiv, de la etapă la etapă, din ce în ce mai sigur.

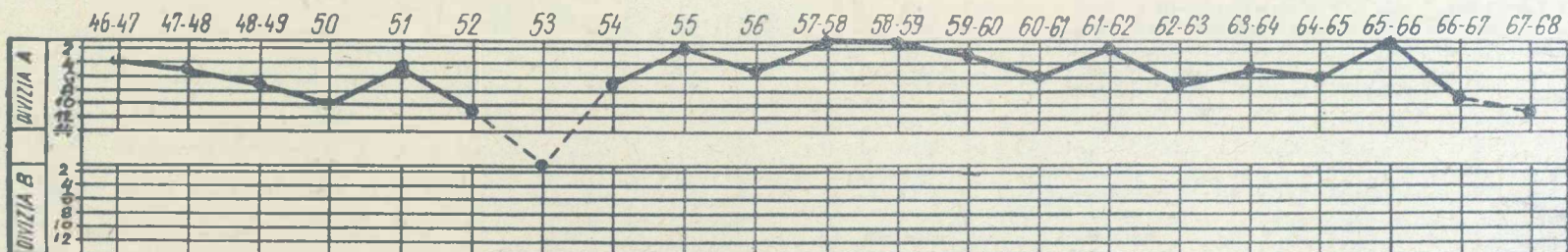
Problema fundașilor centrali a fost într-adevăr o... problemă, tîrîndu-l pe Nicolae Ionescu aducînd o dată cu forța sa și o reală nesiguranță evident din cauza lipsei sale de experiență.

Mijlocul terenului a cam fost... pierdut de Dragomir, Dincută, Iuhasz și Badea, datorită în egală măsură stilului general defectuos de joc, ca și forme capricioase a acestor jucători.

Atacul a fost compartimentul cel mai slab al echipei. Greoi, neinspirat, fără „punch”-ul de altădată, el n-a... existat decît în cîteva partide, randamentul său fiind mai mult decît precar.

Mocanu, în atac, este oprit de Nunweiler III

Cele 21 de campionate (A și B) ale Petrolului

ISTORIC

Una dintre cele mai „bătrîne” și de renume echipe din țara noastră, este formația Petrolul. Echipa a purtat succesiv numele de Juventus, Distribuția, Competrol, Partizanul, Energia și Flacăra.

Sub numele actual a cunoscut reale succese pe plan național: a cucerit de trei ori (1937, 1958, 1966) titlul de campioană și o dată (1963) Cupa României.

Dintre formațiile standard succedate, „11”-le Sîtcu — Pahonțu, Marinescu, Neacșu — D. Munteanu, Tabarcea — Zaharia, A. Munteanu, Dridea, Marin Marcel, Bădulescu a fost, se pare, „11-le de aur”. În afara acestora, printre „star”-urile echipei ploieștene, încorporate în echipă înainte ca și după ECHIPA MARE, figurează și Gică Petrescu, Flamaropol, Drăgan, Topșa, Badea, Mihai Ionescu și Mocanu.

Participanță în trei ediții ale C.C.E. (1957—58, 1958—59 și 1966—67), Petrolul a fost eliminată în prima din aceste ediții de Wisnut Aue (după trei meciuri; 2—4 la Aue, 2—0 la Ploiești și 0—4 la Kiev, în meci de baraj), în cea de a doua de Wiener Sport Klub (0—0 la Viena și 1—2 la Ploiești) și în cea de a treia de F.C. Liverpool (0—2 la Liverpool, 3—1 la Ploiești și 0—2 în meciul de baraj de la Bruxelles). Tripla înfrîngere cu campioana Angliei reprezintă, în ciuda eliminării echipei ploieștene, un reper prestigios în istoria clubului petrolist.

În „Cupa cupelor”, competiție în care a evoluat în ediția 1963—64, Petrolul a fost eliminată de echipa turcă Fenerbahce (1—4 la Istanbul și 1—0 la Ploiești).

Remarcabilă este evoluția echipei ploieștene în „Cupa orașelor tîrguri”, ediția 1962—63, în care elimină, pe rînd, pe Spartak Brno (4—0 și 1—0), Sport Klub Leipzig (1—0, 0—1 și 1—0), fiind eliminată, la mare luptă, în turul trei de Ferencváros (0—2 la Budapesta și 1—0 la Ploiești).

De succesele echipei ploieștene din ultimii 10—15 ani sînt legate — considerăm de datoria noastră să amintim — și trei nume, care nu se poate spune că, în mod direct, au... marcat goluri mari sau au făcut faze spectaculoase pe dreptunghiul de gazon: ILIE OANĂ — GHEORGHE URICH — VASILE CRISTEA. Primul — antrenorul echipei, al doilea — șeful secției de fotbal, al treilea — doctorul echipei. Constanța, competența, munca plină de abnegație a acestui „triumvirat” sînt la baza multora din victoriile Petrolului. Una dintre ele, cucerirea campionatului ediției 1965—66 este legată de numele mai tîrîului antrenor C. CERNAIANU, actualul „adjunct” al lui Ilie Oană.

Pentru că Petrolul înseamnă trecut, prezent și viitor, vom arăta că de pînă la tîrîul fotbaliștilor ploieșteni se ocupă acum antrenorii Dumitrescu, Marinescu, Vieru, Răduță și Marosi, care dirijează pașii a 80 de învîțăceli în ale fotbalului, 32 de juniori (două echipe) și 50 de pitici.

Și deoarece VIITOR înseamnă întotdeauna și SPERANȚE, vă rugăm să notați patru nume: Bărbulescu (portar), Rizea (mijlocas), Florea (vîrf) și Spiridon (vîrf). Antrenorii ploieșteni garantează că, în curînd, veți auzi multe lucruri despre acești băieți.

(Adresa clubului: Ploiești, str. Stadionului 26; telefon: 13227 și 22432).

O POLITICĂ DE REPROFILARE „DIN MERS”

După cum ne spuneau antrenorii și jucătorii ploieșteni, pentru ei turul acestui campionat s-a terminat, din păcate, prea... devreme, în ultimele etape producîndu-se un oarecare salt calitativ pozitiv în evoluțiile echipei. Explicația acestui salt se datorează politicii de reprofilare „din mers” a jocului echipei care a fost REÎNVĂȚĂTĂ (procesul, evident, nu s-a termi-

nat; el continuă) să joace tehnic. Într-adevăr, în partidele cu Dinamo Bacău, F.C. Argeș și Steaua, Petrolul a apărut din nou ca o echipă care GÎNDEȘTE și jocul său a fost apreciat.

Rămîne ca acest simbul de adevăr să încolțească în această iarnă, iar la primăvară să ne reîntîlmim cu vechea și apreciată noastră cunoștință, Petrolul — tip ’60, ’61, ’62, ’63...

Marius POPESCU

CE DORESC SUPORTERII PLOIEȘTENI ?

Rezervăm acest spațiu celor care acordă cel mai mare... spațiu, din timpul lor liber Petrolului, pentru că echipa „galbenilor” ocupă în inima lor un spațiu respectabil.

Eor, sincerilor „suporteri” de pe lîngă echipa ploieșteană, le dăm cuvîntul să-și spună păsul, să-și exprime dorințele.

GABRIEL TOMESCU (Ploiești — Bulevardul Lenin, bloc 4), se pronunță pentru:

1. Abandonarea stilului oarecum pompieristic de modificare a echipei de la o etapă la alta, stil care în prima parte a campionatului n-a avut în nici un caz darul să contribuie la omogenizarea echipei și la obținerea unor rezultate valoroase...

2. Reconsiderarea opticii echipei față de meciurile susținute în deplasare, meciuri în care acum cîțiva ani Petrolul era considerată o specializată, iar în turul acestui campionat a fost o victimă constantă.

LEONARD ZELEȘ (Buzău — str. Siretului nr. 72) propune grabnica întinerire a echipei, deoarece în turul acestui campionat „suflul ei a fost slab”. Tovarășul Zeleș are și o propunere de „racolaj”. „Tîrîrul Florea II, produs sută la sută petrolist, împrumutat pentru rodare echipei de divizia C Rapid Plopeni”.

ALEXANDRU ȚAMBOI (Băilești — str. Victoriei nr. 212) propune antrenorilor Oană și Cernăianu să revină în jocul echipei la „măiestritul dans de altădată, la jocul atît de tehnic, atît de spectaculos și de eficient de... odinioară. Jocul exclusiv în forță nu se potrivește fotbaliștilor ploieșteni, crescuți la școala tehnicii”.

FLORIAN BIȚUICĂ (Breaza — str. V. I. Lenin nr. 62):

„Deși echipa mea favorită mi-a făcut în această toamnă destule duminici triste, eu n-am să mă apuc să le dau antrenorilor Oană și Cernăianu sfaturi. Știu ei, mai bine decît mine, ce trebuie făcut pentru ca Petrolul să redevină... Petrolul. Jucătorilor și antrenorilor ploieșteni le urez un an ’68 care să însemne „MAREA COTITURĂ”.

CONSTANTIN PASĂROIU (Ploiești — str. Centura nr. 324):

„Sper ca „BĂTRINII” echipei — Badea, Dridea, Pahonțu, Mihai Ionescu, Florea — să-și onoreze BLAZONUL, în returul acestui campionat. Petrolul nu este o echipă de locul 11. Acest număr are, zic eu, un 1 în plus...”

LOTUL DE JUCĂTORI DIN TURUL CAMPIONATULUI

PORTARI

Mihai IONESCU, născut în anul 1936 la Ploiești; are 1,83 m, înălțime, 77 kg greutate; vine de la echipa Prahova 1 Mai (a jucat de 13 ori în echipa națională).

Vasile SFETCU, născut în anul 1937 la Ploiești; 1,82 m, 89 kg; vine de la Prahova 1 Mai (a jucat de 3 ori în echipa națională).

Gheorghe BĂRBULESCU, născut în anul 1950 la Tîrgoviște; 1,86 m; 74 kg; vine de la Metalul Tg. Jiu.

FUNDAȘI DE MARGINE

Alexandru PAL, născut în anul 1941 la Ojduța-Tg. Secuiesc; 1,73 m, 72 kg; vine de la Viitorul București.

Gheorghe PAHONȚU, născut în anul 1933 la Ploiești; 1,72 m, 71 kg, vine de la Prahova 1 Mai (a jucat de 4 ori în echipa națională).

Mihai MOCANU, născut în anul 1942 la Constanța; 1,75 m, 73 kg; vine de la Chimia Făgăraș (a jucat de 16 ori în echipa națională).

Nicolae DRAGNEA, născut în anul 1948 la București; 1,77 m, 75 kg; vine de la Rapid Plopeni.

FUNDAȘI CENTRALI

Gheorghe FLOREA, născut în anul 1937 la Timișoara-Ploiești; 1,78 m, 75 kg; vine de la Dinamo Bacău (a jucat o dată în echipa națională).

Nicolae IONESCU, născut în anul 1949 la Aninoasa-Tîrgoviște; 1,81 m, 81 kg; vine de la Dinamo București.

MIJLOCAȘI

Petre DRAGOMIR, născut în anul 1939 la Giurgiu; 1,75 m, 75 kg; vine de la Siderurgistul Galați.

Eduard IUHASZ, născut în anul 1942 la Medias; 1,69 m, 66 kg; vine de la Gaz metan Medias.

Octavian DINCUTĂ, născut în anul 1946 la București; 1,81 m, 70 kg; vine de la echipa Casa Scînteii.

Mihai MIRĂUȚĂ, născut în anul 1948 la București; 1,78 m, 69 kg; vine de la Carpați Sinaia.

EXTREME

Camil OPRISAN, născut în anul 1947 la Bacău; 1,75 m, 65 kg; a fost junior la Petrolul.

Constantin MOLDOVEANU, născut în anul 1943 la Ploiești; 1,75 m, 71 kg; a fost junior la Petrolul (a jucat o dată în echipa națională).

Ștefan ROMAN, născut în anul 1941 la Grăditea-Urziceni; 1,72 m, 69 kg; vine de la Metalul București.

Virgil DRIDEA, născut în anul 1940 la Ploiești; 1,77 m, 72 kg; vine de la Știința București; a fost junior la Petrolul.

ȚINĂȚĂ CENTRALI

Mircea DRIDEA, născut în anul 1937 la Ploiești; 1,78 m, 77 kg; a fost junior la Petrolul (a jucat de 18 ori în echipa națională).

Alexandru BADEA, născut în anul 1938 la Bîlcirești-Ploiești; 1,75 m, 62 kg; vine de la Flacăra Moreni (a jucat de 6 ori în echipa națională).

Gheorghe GROZEA, născut în anul 1945 la Giurgiu; 1,70 m, 66 kg; vine de la Dinamo București.

între dorință și realitate

Anul trecut, pe vremea aceasta, materialul analitic dedicat echipei minerilor era intitulat „**Jiul — cel mai eficace atac**”. El sublinia tendința ofensivă a echipei, manifestată la revenirea acesteia în prima divizie.

Acum, după ce Jiul a pierdut unele din atribuțiile unei echipe debutante, dar și circumstanțele atenuante ce le însoțeau, putem afirma că această tendință a devenit o caracteristică a jocului echipei din Petroșani. Și trebuie să recunoaștem că într-un campionat dominat de goana după puncte, pe fundalul unui fotbal agrementat din plin cu tactici defensive și însoțit prea adese de mijloacele antijocului, practicarea unui fotbal avântat, deschis, indiferent dacă echipa se află pe teren propriu sau nu, constituie „rara avis”.

Acesta ar fi, sentimental vorbind, argumentul nr. 1 în favoarea echipei din Valea Jiului. Analitic vorbind însă (cifrele soci ale clasamentului sînt totuși mărturie imparțială și obiectivă), dincolo de o asemenea carte de vizită se dezbătuie că resorturile intime ale echipei nu mai vădesc aceeași trăinicie ca în trecutul campionat.

De ce? În primul rînd pentru că lotul actual al Jiului cuprinde nu mai puțin de 7 debutanți, dintre care 5 au și devenit titulari ai primei echipe. În asemenea condiții nu putem vorbi oare de un nou debut al Jiului în Divizia A? Iată, de pildă, compartimentul atacului: Martinovici, după o dispută îndelungată și nerezolvată timp de un tur, „a divorțat” de locul unde a dobîndit diploma de inginer și

unde s-a consacrat ca fotbalist; Casandra, după o intrare senzațională printre golgeterii campionatului trecut, a preferat divizia C, la Tirgoviște, acolo unde apele i se par mai călduțe, iar Vasile Ionescu a terminat turul cu mult înainte de încheierea acestuia, datorită unei suspendări. În asemenea situație se impuneau promovări, astfel că în atacul Achim, Covaci, Peronescu, Naidin, nu rămîne decît Peronescu (și acesta pe un post care nu-i al lui!) din vechea formulă, care anul trecut, la încheierea turului, înscrisesse cele mai multe goluri: 25.

Desigur că nu putem împărtăși părerea că Jiul nu mai are „aripi” prin plecarea lui Martinovici și reprofilarea lui Peronescu ca vîrf de atac, dar este cert că jocul ofensiv practicat de echipa minerilor nu a mai adus în acest an roadele așteptate: golurile. De aceea, nu de puține ori au revenit pe parcursul etapelor asemenea aprecieri, ca de pildă: „consecvent concepții sale ofensive, Jiul a atacat într-o viteză infernală”, dar ele păleau în fața unor rezultate de 0-0 (A.S.A. la Tg. Mureș) sau 1-2 (după dramaticul meci de la Cluj, cînd studenții au învins printr-un penalty și un gol înscris în minutul 88!).

Experiența lui Coidum cu debutanții (în parte determinată de dorința sa expresă de a întineri echipa, în parte de motive fortuite) a adus cîteva promisiuni dar și deficiențele lipsei de experiență, ale neomogenizării. Din această cauză echipa, care în întregul ei desfășoară un joc ofensiv (fundășii

lateralii Talpai și Mihai ca și fundășii centrali Georgevici și Stoker au dese incursiuni înainte, mijlocașii Sandu și Libardi constituie mai mult un suport al atacului decît al apărării), păstrează din atribuțiile acestuia doar mișcarea continuă, circulația jucătorilor care anulează posturile fixe, bazată pe o foarte bună pregătire fizică. Este aceasta însă suficientă?

Jocul Jiului a arătat (poate în mod paradoxal!) mai mult ca al altor echipe din prima divizie, că nu viteza în sine (de deplasare sau de reacție) constituie panaceul concepției moderne. Atita timp cît nu servește unei mișcări raționale în teren (deocamdată un deziderat al Jiului), pe fondul unor temeinice deprinderi tehnice care să asigure viteza de execuție, ea rămîne ineficientă. Nu rare ori am asistat la dominarea oarbă a echipei din Petroșani (în special pe terenul propriu) în care „spiridușii” localnici păreau angrenați într-o mișcare

browniană fără de finalitate. Fiecare jucător alerga în 90 de minute cît în două meciuri, dar mîngea poposea, mai devreme sau mai tîrziu, la adversari, în urma unei pase sau preluări greșite, a unor centrări „plouate” stereotip iar în deplasare contraatacurile declanșate rapid se terminau tot atît de repede prin indecizia (și imprecizia) atacanților în a șuta la poartă. De altfel, o carență esențială a jocului echipei constă în faptul că jucătorii din atac (la care asociem și pe cei doi mijlocași) nu reușesc să păstreze mîngea, astfel încît ofensiva Jiului este fluentă, dar nu și consistentă. Aci este cazul să vorbim și despre aportul lui Libardi, conducătorul de joc al echipei. Retras încă din campionatul trecut în linia mediană, ca pivot al unei scheme elastice 1-4-3-3, mijlocaș cu potențe reale ale unui vîrf de atac și posesorul celui mai consistent bagaj tehnic din cadrul echipei, Libardi nu a mai dovedit

în acest interval aceeași constanță, deși recentul sezon internațional i-a prilejuit debutul în prima reprezentativă.

Fără a-î scădea apetitul golului (este golgeterul echipei iar frecvența medie a șuturilor sale spre poartă este superioară jucătorilor din atac, Libardi n-a putut însă face față și cerințelor de ordonare a jocului, de catalizator tactic al echipei, cerințe mult sporite datorită inexperienței majorității actualilor coechipieri.

Dacă compartimentul atacului a devenit mai firav, cel al apărării, deficitar în sezonul trecut, s-a întărit prin introducerea lui Georgevici și Talpai. De altfel, acesta din urmă a și obținut cea mai mare notă medie pe marginea compor-tării în tur: 7,3. Îl urmează Peronescu (care a și susținut, împreună cu Libardi, toate meciurile) cu 7,2. De asemenea Georgevici, cu 7,1, a fost constant în comportare.

Apărarea dovedește acum mai multă mobilitate și elasticitate, fiind mai aproape de cerințele tactice ale echipei.

Și cînd „embrionul valoric” al tuturor jucătorilor va dobîndi plusul de tehnică și experiență necesar, concepția pozitivă a echipei va avea și îl interpreți potrivit.

Paul SLAVESCU

7+1

Vorbînd de echipa cu cei mai mulți debutanți în prima divizie, nu se poate să nu dedicăm cîteva rînduri și antrenorului care le-a acordat creditul inițial, care le-a înșuliat apoi încrederea în posibilitățile lor, care i-a încadrat în jocul echipei.

Și nu a fost un lucru ușor să începi un campionat cu 7 debutanți, din care doar doi proveneau din Divizia B (Talpai și Georgevici), ceilalți fiind promovați din categorii inferioare: Achim, Naidin și Căune din divizia C, Covaci din campionatul regional, iar Stoichița din campionatul orașenesc. De aceea ne-am și intitulat acest micro-portret „7+1”, alăturînd celor 7 debutanți în Divizia A și cartea de vizită a lui Ștefan Coidum, antrenorul echipei din Petroșani.

Fiind unul dintre cei mai tineri antrenori ai primei divizii, Ștefan Coidum (născut la București, la 26 decembrie 1930) s-a dedicat meseriei de antrenor în anul 1963, după ce un deceniu a fost jucător în prima divizie. Interesant de subliniat că în marea majoritate a acestor ani el a apărut culorile actualei echipe pe care o antrenează. Primii pași ca antrenor i-a făcut la Ceahlăuul Piatra Neamț, de aci a poposit la C.S.M. Reșița, unde și-a început experimental de promovare a tineretului, continuat apoi la Jiul Petroșani, cu care și-a însoțit debutul în divizia A, la revenirea acesteia printre primele echipe din țară.

La începutul acestui campionat, Ștefan Coidum ne spunea: „Nu caut nume, ci embrionul valoric al jucătorului”. De aceea el s-a „bătut” pentru readucerea lui Achim, junior localnic, crescut la Jiul, convins fiind că în mijlocul echipei, talentul acestuia și dragostea sa pentru fotbal vor înălțura arusta de neseriozitate pe care tîndrul jucător o avea.

Pensionarul Mircea Mihut, fost fotbalist în Valea Jiului și înălțărat suportor al echipei minerilor, apreciînd ca bună comportarea echipei favorite în acest tur, ne-a subliniat în mod special eforturile antrenorului pentru promovarea tineretului.

Și nu se poate spune că actuala sa experiență nu este intere-

MAI VECHI DE 50 DE ANI?

După opinile unora, fotbalul din Valea Jiului are o tradiție de peste o jumătate de secol iar după alții, clubul sportiv muncitoresc din Lupeni ar avea 45 de ani.

Cert este însă că după începutul timpului dinaintea primului război mondial, continuat apoi prin improvizațiile din anii imediat postbelici, cînd fotbalul era practicat ca o pură distracție fără a angaja încă factorul competitiv, balonul rotund a cîștigat teren în Valea Jiului, ajungînd ca în perioada 1922-1930 să capete forme organizate. Reținem de aci două date: 1922 — echipele locale debutează în campionatul districtual Arad: 1922 — la Petroșani ia ființă echipa CLUBULUI ATLETIC MUNCITORESC PETROȘANI (C.A.M.P.), pe care-l considerăm precursor al Jiului.

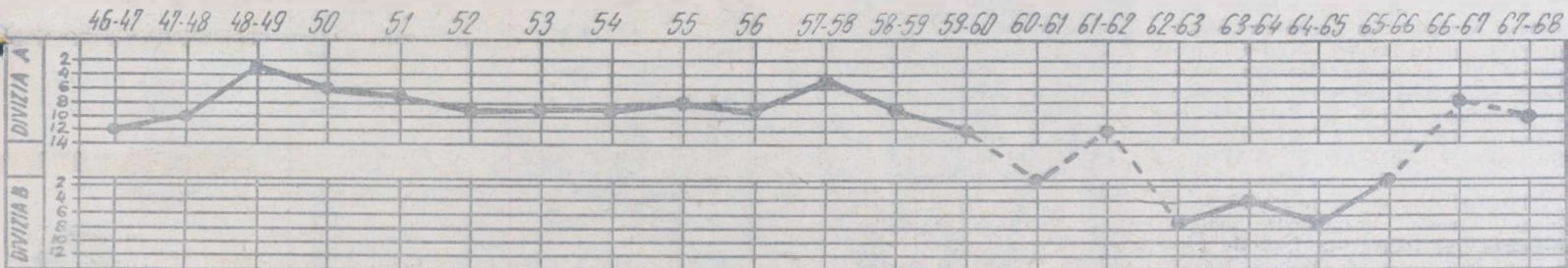
Timp de un deceniu apoi, echipa minerilor din Valea Jiului, în rîndul căreia evolua Bogdan, Scovran, Matussek, Golgoți, Vijdea, Sardi, s-a numărat printre principalele protagoniste ale Diviziei B, cîștigînd chiar primul campionat al acestei competiții.

Consemnăm și prima prezență a minerilor în divizia A în ediția 1937-38, urmată apoi de cea din primul campionat postbelic (46-47). În lotul Jiului, alături de jucători localnici ca Scovran, Vijdea, Silaghi, Crîcovan, Farcaș I., Pop, Crîmlic, Romoșan, Vaslu, Nicșa, Deleanu, Farcaș II, Gabor, Szöke, au figurat și maeștrii sportului Tudor Paraschiva și Panait Ion care s-au legat cu trup și suflet de echipele Văii Jiului. Aceștia, împreună cu antrenorii C. Braun — Bogdan, St. Wetzer, A. Șepel, B. Marian, V. Mărdărescu, E. Mădin și V. Lazăr, au contribuit în decursul anilor la dezvoltarea fotbalului local, la confirmarea sa în primul eșalon al fotbalului românesc.

Prin analogie cu vechimea activității fotbalistice în Valea Jiului putem insera și terenul din Petroșani, după cît se pare „veteranul” terenurilor de fotbal din țară. Tribunele sale de lemn au o capacitate de 8.000 de locuri. Terenul a fost în acest sezon regazonat, instalațiile adiacente necesită însă reparații capitale.

Pe lîngă prima echipă, la Jiul mai există o echipă de juniori și una de copii care se pregătesc sub îndrumarea antrenorilor V. Lazăr și D. Crîcovan. De la 1 ianuarie urmează să se întîmneze aci un centru de juniori și copii, preconizat a cuprinde 150 de mici fotbalisti. Pe lîngă fondurile alocate însă, inițiativa locală va trebui să asigure și un teren de antrenament permanent pentru acest centru intrucat actualul stadion orașenesc, cu un singur teren, nu poate cuprinde întreaga activitate fotbalistică a orașului Petroșani.

Încheiem acest scurt tablou cu enumerarea țărilor în care echipa minerilor din Petroșani a disputat meciuri în decursul anilor: Bulgaria, Ungaria, Albania, Iugoslavia și U.R.S.S.

Graficul participărilor Jiului

3 OPINII DIN ZECILE DE PLICURI

V. MOLDOVAN — miner (Lupeni): „Distanța nu constituie pentru mine un impediment, astfel că la fiecare meci al Jiului, disputat pe teren propriu, alerg ca vîntul (pe motocicletă!) pînă la Petroșani. Pentru că eu consider, și ca mine gîndesc mulți alții, că echipa care apără culorile unui club miner în prima categorie a țării, trebuie să aibă sprijinul întregii Văi a Jiului. Numai astfel, un asemenea club va putea să aibă o solidă bază materială (să amin-tim aci doar spinoasa problemă a terenurilor: în Petroșani există doar un singur teren gazonat) și posibilități adecvate de a promova continuu pe cei mai talentați dintre tinerii fotbaliști localnici.

Cu aceasta am atins și un alt aspect: cred că toți suporterii echipei Jiului acordă girul lor intențiilor antrenorului Coidum de a întineri echipa, de a aduce la lumina Diviziei A jucători necunoscuți. Am vrea însă ca tinerii localnici să-și găsească o mai atentă valorificare în echipele Jiului. Promovarea lui Achim (în sfîrșit, un autentic junior local, ajuns în prima echipă!) nu trebuie să rămînă singulară iar centrul de juniori și copii, despre care am auzit că se va înființa în noul an, să devină într-adevăr o pepinieră a fotbalului din Valea Jiului. Ca atare nu ne vom mai lamenta atît atuncî cînd pleacă Martinovici sau cînd alte „vedete” își exprimă dorința de a-și părăsi echipa.”

mulțumit de comportarea băieților. Este ade-vărat că timpul mai nivelează impresiile extreme, așa încît n-am să mă refer aici nici la bucuria victoriei cu 1-0 asupra Farului, cînd echipa a jucat foarte bine, astfel că scorul putea fi de fapt 5-0, nici la porția copioasă de 4 goluri oferită „stegarilor” brașoveni, după cum n-am să reamintesc cu acest prilej su-părarea încercată la înfrîngerea în fața „Argeșului”. Pentru că am observat cu toții, stră-dania echipei de a se ridica la nivelul primei divizii. Și am văzut aceasta nu numai în cele 90 de minute de joc, ci și în orele de antrenament. Și vă rog să mă credeți că nu veneam acolo numai pentru colegii mei, Covaci și Zam-fir!

Sînt convins că în momentul de față Jiul nu este o echipă „cu pretenții”, dar la fel de con-vins sînt că, pînă ce eu și colegii mei vom ab-solvi Institutul de Mine (sînt în anul II), Jiul va ajunge una dintre bunele echipe ale Divi-ziei A. Nu mă contraziceți, pentru că uneori și certitudinea are nu numai baze raționale ci și sentimentale...”

FRANCISC ANISIE — pensionar (Petroșani): „N-am mandat din partea galeriei noastre, dar vreau să spun că la bucuriile și necazurile Jiului sîntem și noi părtași. Uneori poate prea pătimași. De aceea cred că noi toți, in-diferent dacă susținem această echipă de zeci de ani sau de cîteva luni trebuie să înțelegem

LOTUL ECHIEI

PORTARI

Victor ZAMFIR; născut în București, 9.III.1930, joacă la Jiul din anul 1962.

Vasile ION; București, 16.IV. 1942; 1965.

Dumitru CĂUNEI; com. Re-caș, 10.IX.1948; 1967.

APĂRĂTORI

Ștefan MIHAI; Turda, 24.IX. 1939; 1966.

Nicolae GEORGEVICI; Ora-vița, 17.VI.1943; 1967.

Andrei STOKER; Aninoasa, 23.XI.1942; 1964.

Ludovic TALPAI; com. O-telec; 24.XI.1942; 1967.

MIJLOCAȘI

Ovidiu TOIA; Buhuși, 19. VIII.1941; 1966.

Teodor POP; com. Visula, 3.I.1943; 1964.

Petre LIBARDI; Cîmpulung Muscel; 28.VIII.1942; 1963; in-ternațional A.

Ion SANDU; București, 1.I. 1942; 1964.

ATACANȚI

Marin PERONESCU; Bucu-rești, 21.IX.1937; 1963, inter-național B.

Vasile IONESCU; Constanța, 6.II.1944; 1966.

Marin STOICHITOIU; Bucu-regi, 6.VII.1945; 1967.

Ioan ACHIM; Petroșani, 15.II.1945; revenit 1967.

Continuăm — și încheiem, totodată — astăzi, ancheta noastră printre specialiști privind prima parte a campionatului. Dînd cuvîntul secretarului general adjunct al F. R. Fotbal — FLOREA TĂNĂSESCU, președintelui comisiei centrale de juniori — GHEORGHE URICH, apreciatului ortoped și, totodată, experimentatului medic sportiv — DUMITRU TOMESCU, secretarului clubului F. C. Argeș — PUIU RAPAPORT și arbitrilor internaționali VASILE DUMITRESCU, punem punct unei discuții care — deși limitată la trei întrebări — totuși a atins importante aspecte ale sezonului oficial de toamnă.

De multe ori, părerile intervievaților noștri coincid, altele se interferează, pentru ca altele, să se contrazică. Nimic rău, socotim noi, în asta. Important e faptul că toți au discutat — deschis — lipsurile reliefate în această toamnă și au arătat căile de ieșire din impos.

Dar să le dăm cuvîntul:

Florea TĂNĂSESCU

1

După părerea mea ceea ce a caracterizat în principal desfășurarea primei părți a campionatului a fost NIVELUL TEHNIC SCAZUT AL MULTOR PARTIDE. Prea puține au făcut excepție. Iar dacă ar fi să definesc ceea ce a determinat această stare de lucruri m-aș opri asupra a două cauze: 1) perioada de pregătire n-a fost folosită, din plin și acest lucru nu putea rămîne fără consecințe; de altfel, primele etape ale turului au constituit cea mai bună dovadă că echipele au început campionatul fără să fie puse la punct; 2) jucătorii nu par suficient de pătrunși de importanța campionatului și nu dau randamentul de care, sigur, sînt capabili; de aici, aceea înconstanță de la o etapă la alta, comportări la poli opuși. Exigența față de pregătire și din partea noastră, dar — mai ales — din partea antrenorilor și conducătorilor echipelor nu s-a făcut simțită.

2

Cel mai mult mi-au plăcut Tătaru II de la Steaua, Dumitrescu de la U.T.A. și Coman de la Universitatea Cluj, pentru că — în primul rînd — au manifestat incisivitate, mult curaj, inițiativă în joc, au luat acțiuni pe cont propriu de parcă n-ar fi fost debutanți. Ei au, după mine, perspective certe. Și sînt convinși că vor ră-

mine în primul eșalon al fotbalului și vor da rezultatele scontate, în concordanță cu calitățile etalate în meciurile în care au fost folosiți. Bineînțeles că perspectivele lor, dezvoltarea lor ulterioară, toate sînt condiționate de menținerea lor în lot și echipe, de încurajarea și pregătirea lor atentă, pentru că nu trebuie uitat, ei sînt totuși niște debutanți, aflați la începutul activității în Divizia A.

Pornind de la această idee trebuie să atrag atenția în mod special asupra necesității de a nu li se atribui sarcini multiple, cum s-a întîmplat cu Neagu de la Rapid, de pildă. Ei rămîn (ca și Neagu, la timpul lui) simpli debutanți, cu posibilități deocamdată limitate, deci nu putem avea față de ei pretenții ca în cazul titularilor. Așa s-a procedat însă cu Neagu (folosit, de altfel, numai de nevoie) și randamentul lui a fost scăzut. În schimb, Dumitrache și Dinu de la Dinamo București au fost tratați ca debutanți, atunci cînd au fost promovați, cu pretențiile corespunzătoare, și iată-i în situația de a fi jucători de nădejde pentru Dinamo și pentru fotbalul nostru. Sînt — amîndoi — elemente cu mari posibilități de progres.

3

În privința pregătirii returului nu încap discuție și nici tiruială. Plecînd de la consecințele modului defectuos în care a fost folosită perioada pregătitoare dinaintea acestui campionat (și nu numai dinaintea acestuia), echipele și antrenorii lor trebuie să pornească odată la drum de la ideea că JUCĂTORII TREBUIE SĂ SE PREGĂTEASCĂ ÎN RAPORT CU CERINȚELE ACTUALE ALE FOTBALULUI, așa cum se joacă în lume. Trebuie abandonate „duhul blîndeții” și indulgența față de instruire, dacă vrem să facem o treabă ca lumea. Un antrenament individualizat și de efort maxim, iată ce cred că trebuie să caracterizeze perioada dinaintea returului. De asemenea, socotesc că este necesar să se pună mai mult accent pe pregătirea fizică, pentru că turul campionatului ne-a arătat multe echipe care — din lipsă de rezistență — slăbeau în repriza a doua. Or, este un adevăr elementar că echipele trebuie să pășească într-un campionat avînd o pregătire fizică nu numai pentru 90 de minute, ci chiar pentru 120.

Dr. Dumitru TOMESCU

1

Turul campionatului nu a însemnat, așa cum voia toată lumea, un spectaculos salt calitativ față de campionatul ce tocmai se încheiase. Ne-am obișnuit să parcurgem un ciclu stereotip, care începe dintr-un punct, se dezvoltă după o linie curbă (noi am vrea-o dreaptă), tot mai curbă, care se întoarce cuminte în același punct. Adică exact drumul speranțelor și iluziilor noastre care, îngropînd a-mintirea fiecărui campionat încheiat, îndrăznesc să se înalțe, dar realitatea îi impune implacabil traiectoria chinătoare a cercului de care pomeneam. Ne aflăm acum la jumătatea lui. Putem deci trage o linie, făcînd un prim bilanț.

Cred că mediocritatea și platitudinea sînt încă cele două caracteristici generale ale campionatului nostru.

Goana după puncte constituie dezvoltarea evoluției fiecărei echipe, ei se subordonează totul, în numele ei se „îngroașă” defensivă, în numele ei se comit faulturi, sub aripa ei spectacolul moare înainte chiar de a se fi născut. Realitate obiectivă, echipele noastre i se subordonează făcîndu-i față (din păcate) cu armele cele mai comode și (paradoxal) cele mai vulnerabile. Tabloul este vechi și constant. Avem, cu alte cuvinte, de-a face cu un nivel calitativ monoton, nici mai slab dar nici mai bun ca al campionatelor precedente. Mulțumitor, ar fi un calificativ; dar relativitatea lui ne sperie atunci cînd luăm drept termen de comparație elita fotbalistică internațională.

2

Cred că Marian Popescu, Dumitrache, Achim, Covaci, Anghelescu și Lică reprezintă talentele cele mai reprezentative. Ei mi se pare că fac parte din categoria destul de restrînsă a jucătorilor născuți pentru fotbal. Promovarea și permanența lor în eșalonul principal al fotbalului românesc va depinde de o serie de factori înscrisi pe coordonata jucător-antrenor.

ce îi plasează automat pe amîndoi pe talgerele unei aceeași balanțe, care se numește, RĂSPUNDERE. Dezinvoltura în joc și șutul lui Marian Popescu, spontaneitatea lui Dumitrache, driblingul lui Achim, Covaci și Lică, clarviziunea și capacitatea de improvizare a lui Anghelescu, reprezintă calități sigure, dar evoluția lor progresivă constituie nu numai o dorință ci și o condiție.

3

Perioada de întrerupere trebuie să constituie o vacanță în adevăratul înțeles al cuvîntului. Relaxare, odihnă, deconectare, pentru a folosi un termen en vogue. Iar pentru forurile competente, un răgaz de reflecție și hotărîri constructive. Organizarea mai bună a returului, ar fi, cred, un subiect. Eliminarea oricăror amînări de etape și disputarea a cit mai multe întîlniri internaționale intercluburi ar constitui contribuții concrete la redresarea generală a fotbalului nostru. Confruntările cu echipe de peste hotare ar trebui să urmeze regularitatea și frecvența unui grafic săptămînal. Să luăm de la echipele străine valoroase ceea ce găsim mai bun și ceea ce sîntem capabili să împrumutăm.

Gheorghe URICH

Președintele Comisiei centrale de juniori, GH. URICH, înmîinînd căpitanului echipei de juniori „U” Cluj trofeul de campioană, după finala de anul trecut, cu Rapid București

1

Fără îndoială turul campionatului 1967—68 nu poate primi decît calificativul submediocru. Mai precis, consider că din punct de vedere calitativ a fost cel mai slab tur de campionat din toate edițiile desfășurate pînă acum. În trecut, ne obișnuisem cu supremația echipelor bucurestene care se instalau chiar de la început în fruntea clasamentului, lupta pentru cucerirea titlului angrenînd numai aceste formații. În prezent, echilibrul valoric dintre echipele din Capitală și cele provinciale este sensibil egal. Aceasta, pe de o parte, datorită forme slabe a unor echipe (Dinamo Buc., Rapid), iar pe de alta, pregătirii mănușioase ca și ambiției celorlalte comba-

acștia au pregătît minuțios acțiunile, declanșînd la momentul oportun, contraatacuri periculoase prin transmiterea mingii coșului cel mai bine plasat.

Majoritatea echipelor au pierdut centrul pe betonarea apărării, ceea ce a făcut ca jocul să-și piardă cursivitatea. S-a observat că canții noștri nu se pot descurca fața unor asemenea apărări, cu o năpustire oarbă spre adversă, fără a avea o pregătire nică și o gîndire tactică superioară care să pot străpunge apărări praelomate.

Să sperăm, însă, că ecлипă formă a majorității echipelor transformă în retur, într-o manieră unanimă de realizare a unui nivel de calitate.

2

Invazia de jucători tineri în Divizia A n-aș vrea să mină o simplă formalitate. Cînd nu tubesc fotbalul, nu se dîncește pentru el, nu perseverează cînd și nu renunță la satisfacțiile, se vor elimina singuri. debutanți aș vrea să remarc în primul rînd pe Dumitrache și Tătaru II, jucători care au un fizic bază. În viitor, concomitent cu gătirea lor tehnico-tactică, vor trebui să fie foarte bine pregătiti din punct de vedere fizic. Sînt slab dezvoltati și sînt ușor posedați de adversarii fizici. Este dovedit faptul că perfecționarea perfectă a unei tehnici, însoțită de cea a calităților fizice (viteză, detență, dar în special — forță) nu putem ridica jucătorii de clasă. Un alt grup de jucători care au lăsat o bună impresie această parte a campionatului format din Jercan (F. C. Argeș), trem sînga — post al căutării echipei naționale — înzestrat cu lități specifice de aripă; (Universitatea Cluj). Aceștia au proșez însă faptul că este prea mult de minge. Cînd va să-și îmbunătățească jocul (sînt cînd să se despartă de minge) devini mult mai util echipei. Anghelescu (Universitatea

1

Socotesc că și prima parte a turului campionat, asemenea ultimelor ediții ale campionatelor noastre, a avut ca dominantă LUPTA APĂRĂTORIE PUNCTE. Puncte, și iar puncte, aceasta a fost majoritatea echipelor noastre, nu spun a tuturor. Paradoxal, de real, această „foame” de puncte, fost satisfăcută printr-un joc defensiv superior, primul și cel mai indicat să PRODUCA multe puncte printr-un joc de angajamente, adeseori, efortul de convingere a fost înlocuit cu efortul orb.

Analogie profesională, mă vînturi în citeva cuvinte și la mine, a „cavalerilor fluierei” noi. Vreau să remarc din capcîlui că în apriga tensiune a campionatului, tensiune aprinsă de (de multe ori fără menajare pentru puncte, arbitrii au lăsat ei să se adapteze, dacă se spune așa, fără a fi dominat către ea. Unii au rezistat te și au „supraviețuit”. Alții au căd” pe drum și au rămas pe ginea lui...

Încercînd să pun într-o imagine ecuație fotbalul nostru din această toamnă, aș egala suma (fotbalul) nivel mediocru + arbitraje în eși notă, cu citeva excepții, și altele „sub” + spectacol, fel... în aceeași notă, adică la ta dintre mulțumitor și supărător spectatori iritați, adeseori gînd legile sportivității față de cători și arbitri) cu un sezon pe ansamblu, n-a avut în caz darul să ne satisfacă pe t

DISCUȚIE

dispune de o rezistență superioară, manevrează pe o mare rază de acțiune dar, ca și colegul lui, Coman, este mult prea egoist neglijând uneori termenul de „joc colectiv”; Kiss (Dinamo Bacău): este un fundaș cu calități deosebite. Sobru, greu de depășit, știe cînd și cum să se avînte în atac.

Desigur, și alți jucători s-au remarcat în prima jumătate a campionatului. Am preferat să enumăr însă pe cei mai reprezentativi.

3

Răspunzînd la această întrebare, admitem din capul locului că turul campionatului, recent încheiat, a prezentat suficiente aspecte de nedorit care, o dată eliminate, vor consemna tocmai progresul pe care-l dorim. Să vedem: care ar fi aceste aspecte? Dar, mai întîi, cum poate să-și aducă un gir de eficiență în combaterea lor perioada de întrerupere? După părerea mea chestiunea este totuși prea complexă, neputînd exista un raport proporțional între „păcatele” fotbalului nostru și posibilitățile practice de îndreptare a lor în scurta perioadă de vacanță fotbalistică. Totuși, pentru pregătirea fizică generală, pregătirea moral-volitivă, revizuirea calitativă a tacticilor de joc, omogenizarea loturilor, ciștigarea în eficacitate, se pot pune premise valabile, garanții sigure pentru viitor.

În mod concret, aș preconiza o perioadă de activitate centralizată a multor echipe, într-o stațiune de iarnă, unde schimburile de experiență între mai mulți antrenori se pot materializa, unde pe fondul unei deslinderi substanțiale, să se facă antrenamente cu intensitate suficientă dar plăcute, cu accentul pe precizia în șut și exersarea lui în condiții cît mai vitrege. Discutarea problemelor de etică fotbalistică în comun, ar crea obiectiv, un liant moral între cîteva zeci de fotbaliști aparținînd diferitelor cluburi, ce s-ar răsfrînge pozitiv în perspectivă. Tactul și moderația antrenorilor, în această perioadă pregătitoare, trebuie să împăspăteze (și nu să consume, cum se întîmplă adesea!) forțele jucătorilor.

le DUMITRESCU

mai mult sau mai puțin apropiată de viața balonului rotund.

2

Doi debutanți m-au făcut o bună impresie: Anghelescu (Universitatea Cluj) și Florian Dumitrescu (U.T.A.).

Anghelescu va deveni, cred, un excelent conducător de joc. E jucător tehnic, are o deosebită intuiție și fazei și vede mult din aria terenului, „simțindu-și” surprinzător de bine coechipierii.

Florian Dumitrescu, pe care l-am urmărit la un joc în care a luat totuși 10, m-a făcut o impresie unică. Jucător de finețe, excelent dribler, apăsător ca un sprinter, arădeanul se munta drept o extremă de mare viteză.

Cîteva cuvinte și despre un cvar-

let de „cadeți” care în acest tur au mai făcut pași spre deplină afirmare: Grozea (Petroșul) — Dumitrache (Dinamo București) — Dincuță (Petroșul) — Neagu (Rapid).

Primul va face, e aproape sigur, carieră, putînd ajunge, valoric vorbind, om de lotul național; Dumitrache, dacă va mai „pune pe el” mușchi, va fi, prin fantezia sa, un vîrf-spaimă pentru apărările noastre; Dincuță, a cărui revenire în formă m-a bucurat, are două calități rareori întîlnite împreună la același jucător: tehnică și forță (adăugăți tineretea lui și veți ajunge la concluzia că acest tînăr are totul pentru a ajunge un „solist” în fotbalul nostru); Neagu n-a făcut, poate, mulți pași înainte în această toamnă și aici mă contrazic, într-un fel, cu afirmația mea de mai sus, dar despre acest tînăr rapidist mulți spun că are loc în „11”-le echipei noastre campioane. În orice caz, opinia mea este că, dacă va juca, se va vorbi mult despre el.

3

După părerea mea, echipele noastre vor veni într-o formă corespunzătoare la startul returului dacă

vor avea cît mai multe „meciuri în picioare” în perioada de întrerupere. Meciuri în țări calde, meciuri în țara noastră cu echipe puternice, diverse ca stil de joc, de la care să putem deprinde cîte ceva, cît mai multe meciuri de pregătire în această perioadă de tranziție de la tur la retur, iată premisa principală pentru un fotbal calitativ superior în primăvară.

Pe alt plan, consider că în această perioadă este oportună și necesară o mai bună pregătire psihică multilaterală a jucătorilor noștri care resimt acut, mai ales în întîlniri internaționale, diverse complexe pe care (de obicei) le combat cu antidoturi false (joc tare etc.).

În ce privește latura disciplinară, trebuie să admitem că și la acest capitol jucătorilor noștri li se admit (uneori și de către noi, arbitrii) prea multe liberalități.

Am arbitrat în toamna trecută două partide-cheie: Dinamo Kiev — Gornik Zabrze (1—2 la Kiev!) din „C.C.E.” și Altai Izmir — Standard Liege (2—3 la Izmir) din „Cupa cupelor”. În ambele jocuri echipele gazdă au pierdut pe teren propriu dar jucătorii lor, deși profund afectați, au avut față de mine cea mai respectuoasă atitudine. Și la acest capitol fotbaliștii noștri au ce învăța și n-ar strica să li se amintească acest lucru într-un mod cît mai temeinic și în această iarnă.

Puțin RAPAPORT

1

Caracteristic a fost faptul că echipele cu... aureolă, cele de la care se aștepta mai mult, mult mai mult decît în sezonul precedent, au avut o comportare modestă. Mă refer la echipa campioană, Rapid, la Dinamo București, Petroșul și chiar Steaua care, deși lider de toamnă, nu a avut o comportare constantă bună. Faptul a avut urmări: avînd cei mai mulți jucători în lotul primei reprezentative, era normal ca forma, comportarea lor din campionat să se reflecte în mod negativ asupra jocului și rezultatelor înregistrate de echipa națională A.

În general, însă, echipele s-au comportat la un nivel mediu și CHIAR SUB ACEST NIVEL. Farul Constanța a făcut excepție și mi-a plăcut cel mai mult în acest tur. Constanțenii au practicat un joc bine organizat, sobru, dar, în același timp, foarte elastic, trecînd cu ușurință din atac în apărare și invers. O altă echipă provincială care în această jumătate de campionat mi-a plăcut prin jocul ei tehnic și spectaculos, gîndit (de cele mai multe ori) și caracterizat totodată printr-o mare putere de luptă a fost — rog să fiu bine înțeles, să nu se ia ca o lauda pro domo — F.C. Argeș.

2

În turul acestui campionat au apărut elemente tinere mai multe și mai talentate ca în alți ani și care — ceea ce este îmbucurător — s-au impus cu tărie. Contingente masive de nume noi au adus nu numai Dinamo Bacău și A.S.A. Tg. Mureș (aceasta și prin forța împrejurărilor: promovarea din „B” în „A” cam cu același lot de jucători) ci și U.T.A., Steaua, Universitatea Cluj etc. Printre cei care mi-au lăsat o impresie deosebită și care cred că și-au câștigat definitiv dreptul de a face parte din primele echipe ale țării se află Dumitrache (Dinamo București), Tătaru II (Steaua), Coman (Universitatea Cluj), Kiss (Dinamo Bacău), Marian Popescu (Universitatea Craiova), Jercan (F.C. Argeș).

Repet: mă bucură faptul că cei

enumerați de mine nu sînt singurii evidențiați, singurii care au arătat că pe ei ne putem bizui. Spun „ne putem bizui”, după cum — n-aș dori — peste 1—2 ani aș putea zice „ne-au înșelat speranțele!” Sper însă că noua organizare a fotbalului românesc va ști să-i strînească pe jucători, să-i trezească (pe mulți dintre ei) la realitate.

3

După părerea mea, jucătorul de fotbal nu e făcut din alt aluat decît restul oamenilor. Ca urmare, atunci cînd are concediu de odihnă, să-l folosească din plin, la fel ca orice om care desfășoară o muncă intensă și simte nevoia de odihnă. Ca urmare,

fotbalistul trebuie să folosească această perioadă atît pentru odihna lui fizică, cît și pentru cea psihică. În felul acesta, el își va relua pregătirile odih-

nit, bine dispus și cu multă poftă de lucru.

Ne așteaptă un an în care fotbalul nostru va bate din nou la poarta

consacrării: preliminariile viitorului campionat mondial. Trebuie să reușim marea victorie. Și cînd zic marea victorie, mă gîndesc nu la titlul de... campioană a lumii, ci la ceva care ne este mai la îndemînă: prezența în plutonul „celor 16”, care-și vor disputa „zeița de aur”. N-ar fi o mare victorie pentru culorile noastre? Cred că da. Dar victoriile de pe gazon se pregătesc (în ceea ce ne privește) de timpuriu. Și, pentru aceasta, cred că pregătirea din timpul iernii trebuie să i se acorde o atenție deosebit de mare. De aceea, la reluarea activității, echipele trebuie să fie obligate să desfășoare o pregătire în comun, de bază, de 12—18 zile pentru readaptarea la efort și realizarea pregătirii fizice generale la un nivel superior, cu accent pe dezvoltarea rezistenței, vitezei și forței, totul făcut sub control medical zilnic. Un factor important în realizarea parametrilor doriti este găsirea formelor și mijloacelor celor mai potrivite pentru dezvoltarea simțului de răspundere și cointereseare directă a sportivilor, plecînd de la următoarea idee precisă: jucătorul să fie recompensat după interesul dovedit în pregătire și după randamentul dat în competiție.

CONCLUZII

Ne asociem tuturor celor care au caracterizat drept SLABA această primă parte a campionatului, gîndindu-ne desigur, la aspectul tehnic-spectacular al desfășurării sale. Considerăm că, din acest punct de vedere, echipele și, în primul rînd, jucătorii și apoi antrenorii au rămas cu mult datori sutelor de mii de spectatori care i-au însoțit duminică de duminică (și uneori chiar și în cursul săptămîinii) pe stadioane și terenuri cu speranța că nu vor avea de ce regreta deplasarea. Satisfacțiile însă au fost puține și pe plan intern și pe plan internațional. Pentru cît între campionat și activitatea internațională a jucătorilor noștri este o strînsă legătură; ei joacă în meciurile internaționale așa cum joacă în campionat. A crede altfel, înseamnă să ne înșelăm.

Sîntem de aceeași părere că, totuși, turul campionatului a adus și o rază de lumină, de natură să compenseze insatisfacțiile: asaltul echipelor provinciale s-a făcut simțit nu numai prin poziții cucerite în clasament, în dauna Bucureștiului, ci și prin joc mai bun, mai organizat, de un nivel tehnic superior celui etalat în anii din urmă. Și acest lucru ne bucură, pentru că poate avea o bună influență asupra dezvoltării ulterioare a fotbalului nostru, în care credem, în ciuda situației actuale. Evoluțiile superioare ale unor echipe ca F. C. Argeș, Farul, Universitatea Craiova și, parțial, Universitatea Cluj, Jiul sînt incontestabile. Așteptăm însă, replica formațiilor bucureștene — la care s-a constatat, de asemenea incontestabil, o scădere de valoare, cu excepția Stelei — pentru că din rivalitatea sportivă Provincia—București se poate naște revirimentul după care jînduim. La aceasta o contribuție importantă poate avea și numerosul contingent de tineri jucători care au primit în acest se-

zon „botezul Diviziei A” și printre care se găsesc elemente dotate, cu reale perspective.

Totul însă, se reduce la PREGĂTIRE. Ea a determinat slaba calitate — generală — a turului, ea poate duce la un retur de nivel superior. Perioada de întrerupere trebuie folosită în acest scop. Pentru aceasta, însă:

● jucătorii, în primul rînd, au datoria elementară de a-și îndeplini obligațiile cu aceeași fermitate și exigență cu care știu să-și revendice drepturile;

● conducătorii secțiilor și cluburilor să manifeste autoritate și intransigență față de jucători și să înțarească prestigiul antrenorilor;

● antrenorii să creeze o atmosferă sănătoasă de lucru, bazată pe relații principale cu jucătorii, de respect reciproc, să manifeste exigență față de jucători și ei înșiși, să-și dovedească capacitatea și competența nu prin documente de planificare frumose și colorate alcătuite, ci PE TEREN PRIN JO-CUL ECHIPELOR LOR;

● federația, prin direcția sa tehnică, să-și exercite atribuția de îndrumare și control cu mai multă regularitate, competență și exigență.

Calitatea pregătirilor în perioada de întrerupere va determina, cu certitudine, calitatea returului. Cuvîntul hotărîtor îl au toți factorii enumerați mai sus și — repetăm — în primul rînd jucătorii. Vom vedea în ce măsură vor ști, vor înțelege sau vor fi dispuși să răspundă pretențiilor, justificate, ale fotbalului de performanță.

MAREA ISTORIE A TACTICILOR DE JOC (II)

DE LA CALCIO FLORENTIN
LA 1-4-3-3, EVOLUȚIA JOCULUI
DE FOTBAL DE-A LUNGUL ANILOR
ȘI DE-A LATUL LUMII

de
JEAN PHILIPPE
RETHACKER
ziarist francez

Și astfel s-a născut „betonul”, betonul defensiv, arma celor slabi, al cărui nume și folosință se vor răspîndi rapid înainte de a se implanta în Italia cîțiva ani mai tîrziu, pe o treaptă mai ridicată, sub influența aceluiași Helenio Herrera.

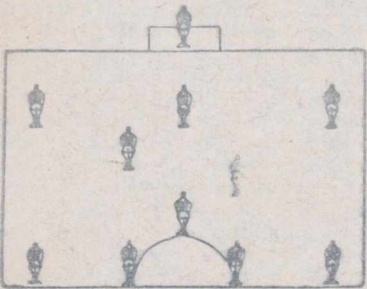
1952: UNGURII, STRĂ-MOSH AȘEZĂRII 1-4-2-4

Cînd se fac cercetări asupra originilor așezării 1-4-2-4 ești constrins să te limitezi la cîteva ipoteze: noi am arătat deja că lacătul lui Karl Rappan ca și „diagonala” braziliană, au constituit o primă etapă a întăririi defensivei pînă s-a ajuns la patru fundași și doar la doi oameni de legătură cu atacul.

Se pare însă că ungurii, înaintea brazilienilor din 1958, au lansat această așezare.

S-a spus de multe ori în cursul acestui studiu că evoluția tacticilor a fost întotdeauna dominată de eterna bătălie dintre atacanți și apărători și unii și alții lîndu-și alternativ, partea leului.

WM-ul și „lacătul” au sfîrșit prin a-i lega de picioare pe atacanți, reduși pentru cea mai mare parte a timpului la trei oameni. Marcajul individual care îi întovărășea a dus la provocarea revoltei înaintașilor. Pentru

scăpa de această supraveghere nemiloasă, aceștia din urmă s-au gîndit să părăsească baza lor de plecare obișnuită și să se deplaseze fără încetare înainte și înapoi, de la dreapta la stînga, angrenînd apărătorii adversi ațasați și făcînd breșe în tot sistemul defensiv advers.

Au fost oare brazilienii primii care au găsit această strategie care constă în a opune funduşului central advers doi centri atacanți, în locul unui singur? În realitate, sintem obligați să evocăm mai întîi (și mai ales) echipa Ungariei, antrenată de Gustav Sebes care, începînd cu Jocurile Olimpice de la Helsinki (1952), va domina cîțiva ani lumea fotbalului grație atît talentului excepțional al jucătorilor săi, cît și unei organizări de joc noi și foarte raționale.

Tehnicienii unguri au început mai întîi prin a reduce la suprafață o veche strategiemă, folosită de cehoslovaci încă înainte de al doilea război mondial, un truc care constă în a face din centrul înaintaș nu un finalizator, ci un pregătitor al atacului. Gustav Sebes a construit deci echipa sa cu un „nr. 9” care, în realitate, evolua în mijlocul terenului, în spatele celor doi interi ai săi: promovați ca virfuri de atac, marcatori de goluri, „arcașul” (nr. 9) era Hidegkuti, cele două „săgeți” (nr. 8 și nr. 10) erau Kocsis și Puskas.

Vă imaginați urmarea: în ziua în care ungurii, cu falsul lor centru înaintaș și cu cei doi interi deveniți virfuri s-au prezentat pe gazonul sacru de pe Wembley, în fața echipei naționale engleze rămasă credincioasă WM-ului, s-a întîmplat catastrofa și faimosul 6-3 din 1953. Apărătorii englezi s-au găsit în mod constant unul în fața a doi adversari, fiind măturați ca șomoloagele de paie, de vînt.

Dar pe măsură ce modificau natura atacanților lor, ungurii își echilibrau propria lor apărare. Mai întîi de toate pentru că ei au renunțat la marcajul individual și i-au preferat o supraveghere în zonă, ceea ce le-a dat fundașilor mai mult timp de gîndire. Apoi, prevăzînd o con-

tralovitură au căutat un antidot pentru jocul lor prea ofensiv. Pentru aceasta, unuia dintre cei doi mijlocași (Zakarias) i-a fost injectată o doză mai mare de prudență și a fost însărcinat să stea mai aproape de cei trei fundași ai săi. Acest mijloc defensiv anunța pe cel de al doilea funduş central al brazilienilor, în 1958. Cît despre celălalt mijloc (Bozsik), el avea ca misiune să-l ajute pe Hidegkuti în sarcina sa de susținător al atacului și de strateg ofensiv, mergînd pînă la a-și încerca singur puterile su-tînd la poartă.

Ungurii vor mai aduce și alte contribuții la evoluția tacticilor. Marcajul individual, intrat în singele jucătorilor și antrenorilor, ei îi vor substitui marcajul în zonă care transformă apărarea porții într-o luptă colectivă a celor patru fundași. Terenul fiind separat în patru zone longitudinale, fiecare dintre cei patru fundași se instala într-una din aceste zone și supraveghea adversarul evoluînd în terenul său. Dar ei, la nevoie, erau gata să-și părăsească această zonă și să-și urneze adversarul.

Această apărare colectivă a fost repede însoțită de o altă strategiemă tactică destinată să combată jocul în adîncime al atacanților adversi. A fost actul de naștere al apărării în linie (cu folosirea ofsaidului) pe care Pierre Pibarot, influențat de jocul ungurilor, a introdus-o în Franța prin anii 1956-1957 și pe care Anderlecht, clubul campion al Belgiei, o va sistematiza.

1958: BRAZILIENII ȘI 1-4-2-4

Formulă seacă, matematică, 1-4-2-4 se născuse și va atinge apogeul în 1958, cu prilejul celui de al VI-lea campionat mondial de fotbal, disputat în Suedia și marcat prin triumful incontestabil al Braziliei.

Între vechea lor „diagonală” și noul sistem unguresc, brazilienii — dornici să închege, în sfîrșit, într-o organizare de joc rațională extraordinarele lor calități individuale — au terminat prin a-și găsi echilibrul, prin prudență defensivă, mai întîi de toate, ei au găsit că e bine să așeze doi fundași centrali în fața portarului lor, doi jucători (un mijloc, avansat și un inter retras) în mijlocul terenului și două virfuri în centrul atacului lor.

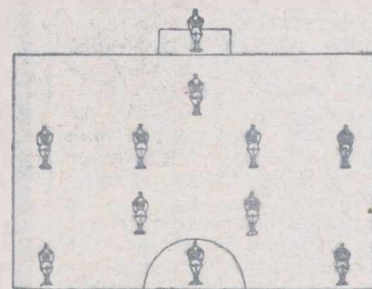
Și, totuși, brazilienii au mers și mai departe în căutarea echilibrului. Mai întîi de toate, campionii lumii din 1958, dînd din nou credit apărării în linie, și-au plasat cei doi fundași centrali, Orlando și Bellini, unul lingă altul, dar puțin mai în spatele celor doi fundași laterali, Djalmir și Nilton Santos. Pe de altă parte, ei au făcut din Pele și Vava, atacanții lor centrali, virfurile cele mai avansate ale atacului, așezați ceva mai înaintea celor două extreme.

1960: CATENACCIO

Această întărire a apărării centrale, care n-a încetat să se accentueze de-a lungul anilor, a fost și mai mult în atenția antrenorilor o dată cu intrarea în scenă a lui Helenio Herrera și a fotbalului italian. „Cupa campionilor europeni”, născută în 1956, a jucat, de altfel, un rol foarte important în această privință.

Între 1956 și 1962, cea mai mare competiție inter-cluburi din lume a fost dominată de echipe ofensive, ca Real Madrid (cu Di Stefano), Reims (cu Kopa) și Benfica (cu Aguas și Eusebio). După aceea a sunat ora „calcio”-ului și a milanezilor. În 1963, A.C. Milan, echipă cu un joc bazat pe o apărare masivă și întărită, în experimentare de cîțiva ani în cluburile italiene, cucerea „cupa” pe seama Benficăi. Dar Internazionale, antre-

nată de Helenio Herrera, își lustruia armele. Fost apărător atletic, aspru și realist, fost responsabil al lui Stade Français și

al Barcelonei, el a montat o ade-vărată mașină infernală care va da peste cap toate valorile și toate tacticile folosite în Europa.

Celor patru atacanți adversi, H. H. le-a opus patru gardieni care nu-l lăsa pe înaintași să miște nici măcar un deget (deci: revenire la marcajul individual al vechiului WM). În spatele acestor patru apărători, un funduş suplimentar, „il libero”, Picchi, cu sarcina de a-și dubla coechipierii în caz de nevoie. În fața acestor cinci apărători, doi mijlocași fac naveta și supraveghează buturile adverse. Cît despre atacanți, ei sînt reduși la trei și plasați deci, în inferioritate numerică în fața apărării adverse.

Eficacitatea acestui nou sistem denumit „catenaccio” („lacăt” — în limba italiană) este foarte ușor explicabilă. Echipa care-l practică acceptă în mod voit să lase adversarului controlul jocului, îl atrage, deci, pe acesta din urmă în propria sa jumătate de teren unde, cu toate acestea, întărirea defensivei îl o-preste — practic — să se apropie de poartă. Și, în cazul în care balonul a fost cucerit, se declanșează instantaneu pericolul pentru poarta adversă: prin cîteva pase lungi, în adîncime, destinate virfurilor rapide și percutante care-și văd sarcina ușurată întrucît au în față un teren aproape gol, iați-i pe cei ce pînă aci se apăraseră, în fața porții adverse, foarte aproape de țintă, cu golul în buzunar.

Puțin cîte puțin, H. H. și-a perfecționat tactica: atunci cînd jucătorii săi au dobîndit o oarecare experiență (în special apărătorii), le cere să-și schimbe pîrul și să devină cît mai repede, aproape instantaneu, din apărători — veritabili atacanți. Astfel că adesea pericolul vine din spate. În felul acesta Facchetti, funduş stînga, poate să profite cîte o dată de dublajul pe care-l face Picchi, „il libero”, și de spațiile deschise create pe stînga prin replierea falsei aripi — Corso, pentru a pătrunde cu îndrăzneală în apărarea adversă și pentru a marca goluri.

Luptei clasice, i-a urmat în fotbal, războiul de hîrtiuă, în care surpriza și efectul ei au un rol esențial. Se marchează puține goluri, dar sînt îngăduite și mai puține. Cel mai adesea e suficient să reușești un avantaj minim, care să fie apoi pîzit. Astfel, Inter-ul lui Helenio Herrera, făcut mai mult pentru a cîștiga bătălii decît pentru a se duce și cucerii, și-a apropiat toate „coroanele” italiene și europene, propagînd în lume o metodă de joc dezagolită de orice romantism violent criticată, dar teribil de eficace.

1962: APĂRAREA ÎN LINIE

Față de catenaccio, așezarea 1-4-2-4 (și mai ales apărarea, cu patru fundași așezați în linie) lupta pentru a păstra supremația și avantajul în bătăliile tactice. În multe țări, mai ales în Franța și Belgia, „linia” și folosirea ofsaidului se răspîndesc și sînt folosite. Anderlecht, campiona Belgiei, a fost multă vreme modelul perfect.

Pentru a lupta împotriva jocului și a paselor în adîncime,

cei patru fundași, acționînd colectiv (punct de plecare: apărarea în zonă) se mulțumesc să rămînă pe aceeași linie pentru a pune în poziție de ofsaid atacantul advers lansat în adîncime pentru a primi pasa partenerului său. Cum? Foarte simplu: rămînînd pe loc, imobili și insensibili la aceste șarje. De altfel, acest 1-4-2-4, sistematizat, cere în orice moment de la jucători un altruism total, ca și sacrificarea propriilor lor calități individuale sau a inițiativelor lor personale.

„Linia”, prin spiritul în care este practică, recurge permanent la jocul ofensiv dar, în același timp, datorită lipsei totale a unei acoperiri a celor patru fundași, este de o vulnerabilitate defensivă incontestabilă.

De-a lungul meciurilor și a sezonelor, rezultatele internaționale vin să arunce îndoiala asupra eficacității așezării 1-4-2-4 bîzuită pe o apărare în linie. Chiar Anderlecht (imitată de echipa Belgiei care nu este decît copia sa fidelă), incapabilă să confirme valoarea sa incontestabilă de altfel, în „C.E.C.”, prea adesea victimă a ușurătății defensivei sale în fața echipelor britanice sau italiene, a evoluat...

1962: 1-4-3-3

Campionatul mondial din 1962, desfășurat în Chile, a demonstrat că WM-ul a murit: toate echipele naționale care au fost prezente acolo s-au bazat pe o apărare centrală întărită ca, de pildă, Brazilia, Cehoslovacia, Chile, Iugoslavia, clasate pe primele patru locuri, în timp ce betonul R.F. a Germaniei, catenaccio-ul Italiei sau „lacătul” Elveției n-au fost prea convin-gătoare.

Brazilia însă, consacrată campioană a lumii pentru a două oară în patru ani, a apărut cu o nouă fază a evoluției tacticilor de joc, aceea care va consta din întărirea mijlocului terenului: 1-4-2-4 a început să cedeze teren în favoarea așezării 1-4-3-3. Falsa extremă stîngă braziliană din 1958 (Zagalo) s-a transformat într-un al treilea mijloc. Pozițiile și rolurile își capătă contur, încetul cu încetul. Acțiunile de atac își află tot mai mult izvorul în fundași, iar primii apărători sînt atacanții. Cît despre jucătorii de mijlocul terenului, ei se înmulțesc ca număr și cresc în valoare.

1967: „LACĂTUL MOBIL”

Anglia — campioană a lumii în 1966, Saint Etienne — campioană a Franței în 1967, Celtic Glasgow — cea mai bună echipă de club în 1967 pe vechiul continent, ca și altele altele, scot în evidență pe plan tactic, noua schimbare survenită în ultimii doi-trei ani. Bătălia a făcut furori multă vreme între partizanii așezării 1-4-2-4 și adepții catenaccio-ului. Ca în orice polemică, excesul și pasiunea au zămislit greșeli și erezii, au rupt echilibrul.

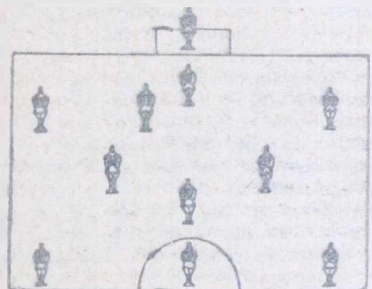
Revenind la această eternă noțiune a echilibrului, alegînd un mijloc just între implacabila rigoare defensivă a betonului și ofensiva dezlănțuită a așezării 1-4-2-4, echipele actuale au făcut să înscriem ultimul capitol al studiului nostru.

Azi a devenit imposibil să renunți la orice acoperire în apărare, fie că este permanentă sau temporară, fixă sau mobilă. „Linia” și ofsaidul au fost abandonate chiar de o echipă ca Anderlecht, cu toate că ele i-au adus de toate, glorie și bogăție, în afară de cucerirea unei poziții de frunte pe scena internațională a competițiilor. Este, totodată, semnificativă această schimbare în tactica Anderlechtului. Se poate spune că, la ora actuală, nici o echipă de valoare națională sau internațională nu folosește integral apărarea în linie.

Cu toate astea, evoluția fotbalului n-a mai consacrat încă o dată triumful lacătului sau al catenaccio-ului care cere o cheltuielă prea mare din punct de vedere fizic și nervos din partea jucătorilor și, în plus, nu se confirmă cîtuși de puțin ca spectacol în cazul în care jucătorii care-l aplică sînt limitați ca valoare individuală și, prea adesea, descurajează spectatorul atunci cînd se limitează la un simplu sistem defensiv și distructiv.

O dată cu sporirea numărului mijlocașilor de la doi la trei, cu intenția de a se ajunge la patru, un sistem defensiv mixt și-a făcut apariția, ceea ce de altfel corespunde atît marilor progrese realizate la capitolul tehnic de apărători și de mijlocași, cît și unei evoluții identice în materie de marcaj: între o apărare în zonă și marcajul individual strict, s-a instaurat un marcaj individual în zonă, ceea ce lasă apărătorilor un minimum de libertate și de inițiativă avînd în grijă eficacitatea și protecția porții.

Englezii cîștigători ai campionatului „lor” mondial în 1966, au mers chiar foarte departe în materie de 1-4-3-3 pentru că au jucat fără aripi (înlocuite de fundași foarte ofensivi), dar cu un mijloc al terenului cu trei jucători în poziție defensivă și cu patru în poziție ofensivă (unul dintre mijlocași, Stiles sau Moore își părăsea baza sa ofensivă pentru a veni în ajutorul atacului). Dimpotrivă, apărarea englezilor se zăvora dacă adversarul se dovedea amenințător. Stiles și Moore devenind apărători cen-

trali și permițînd lui Jackie Charlton să acționeze ca acoperitor al apărării.

Saint Etienne a ales și ea, de asemenea, așezarea 1-4-3-3. Mekloufi nu trebuie considerat efectiv ca un creator de atacuri mai mult decît un finalizator. Dar activitatea sa de susținător nu este ea oare compensată în mod constant prin jocul celor doi mijlocași, Jacquet și Herbin care gravitează în jurul lui și chiar nu se forese să se angajeze în adîncime pentru a primi pasele sale?

Celtic Glasgow care a cucerit de o manieră eclatantă „Cupa campionilor europeni” — 1967, a impus în fața unui Inter în declin, un sistem de joc asemănător, în care dragostea pentru atac, pentru ofensivă, nu exclude apărarea cu acoperire asigurată de funduşul central Mac Neil atunci cînd terenul scoțienilor era atacat.

Cît despre reprezentativa Franței, cea condusă de Louis Dugauguez, se poate spune că a adoptat sistemul de joc practicat de St. Etienne (plecînd de la Bosquier și Herbin, jucători cheie în ambele echipe).

Care va fi acum viitoarea etapă de dezvoltare? În cazul în care regulile de joc nu vor suferi nici o modificare (în special cea a ofsaidului) tacticile vor deveni tot mai suple, dar în nici un caz nu va apărea ceva care să dea totul peste cap.

După ce s-a dezagregat an după an, acel 1+10 din 1860 va reapare poate într-o zi, dar într-o altă formă: cei zece jucători de cîmp arătîndu-se capabili, de data asta, de a fi toți laolaltă cînd apărători, cînd atacanți. Toate celelalte sporturi colective (handbal, baschet, rugbi) urmează aceeași evoluție.

DA! SÎNT EI:

COMBI ȘI CALIGARIS...

Unul dintre tablourile de orgoliu de la „Museo Civico” din Torino este acel „Mercato in piazza San Carlo” de Graneri. Înfrățind unul dintre cele mai vechi și mai renumite locuri din orașul, relativ nou, de la poalele Alpilor, Graneri a prins splendidele edificii care înălțau și înălțau principală piață din Torino, locul unde obligatoriu — și fără a regreta — trebuie să poposească orice turist.

Aici, în piazza San Carlo, își are sediul și clubul Juventus; un semn că vestitul club și-a cucerit un loc printre instituțiile reprezentative ale orașului, reunite în acest punct central al său. În Galleria San Frederico, la ultimul etaj al uneia dintre clădirile care au serbat de mult 100 de ani de la naștere, un dreptunghi de marmură albă străbătută de vinișoare negre, străjuite — purtând săpată pe suprafața-i netedă numele echipei care a intrat de 13 ori în posesia titlului național — intrarea în club. Deschizi ușa și, deodată, îți apar, de parcă ar pași spre tine, doi jucători în culorile clubului. Imensele fotografii în loc de cel mai nimerit „bun venit”, spus pe orice altă cale, fiindcă cei ce-ți zimbesc sint Combi și Caligaris, decedați cu cîțiva ani urmă. Da, îi recunoști repede fiindcă nu se poate să nu le fi întâlnit chipurile pe vreunul din marile anuare ale fotbalului. Da, sint chiar ei: Combi și Caligaris.

Primele minute petrecute în sediul clubului, împreună cu colegii ziariști veniți la meciul Rapidului, le-am consumat întrebându-mă de ce au fost aleși — dintre atîția jucători celebri care au îmbrăcat tricourile alb-negre, de-a lungul anilor — pentru locul de onoare, vestitul portar și nu mai puțin celebrul său coechipier, fundaș de clasă europeană?

Doar cele mai multe partide sub culorile lui Juventus le-a jucat Boniperti (444)! Doar cele mai multe goluri pentru Juventus le-a marcat tot Boniperti (178)! Chiar dacă îi căutam între evidențele pe compartimente, Combi este abia al treilea — ca număr de meciuri jucate — între portari, după Viola (224 întâlniri) și Sentimenti IV (170) iar Caligaris se află tocmai pe locul nouă al prezențelor fundașilor, după Rava (332 întâlniri de campionat pentru Juventus), Manente (231), Foni (223), Rosetta — cu care a făcut o linie celebră (202), Corradi (191), Sarti (181), Castano (176), Garzena (166), Caligaris, avînd la activ 153 de întâlniri pentru „la vecchia signora”.

Nedumerirea mea se accentua pe măsură ce investigațiile în fișele anuarului Juventusului nu mă ajutau cu nimic. Am hotărît să pun — pentru moment — punct căutărilor mele și să mă supun obligațiilor vizitelor la care participam în acel moment. Nu bănuiam că foarte curînd aveam să mă lămuresc. După ce am străbătut sălile secretariatului și de consiliu ale clubului, după ce am trecut pe culoarul unde fiecare dintre grupele de echipe — profesioniști, amatori, juniori și pitici — își are biroul ei, după ce am vizitat și cabinetele tehnice ale celor doi principali antrenori (Heriberto Herrera pentru profesioniști și Catozzo pentru echipele de tineret), după ce am cercetat cu profesională curiozitate sălile de redacție ale buletinului ilustrat lunar „Hurra Juventus!” — după această trecere în revistă a sediului propriu zis al lui Juventus, am fost invitat pentru cîteva momente și la clubul simpatizanților, care nu e cu nimic mai prejos, ca amenajare și eleganță.

Aici există săli de bibliotecă, de biliard, de șah și un spațios bar pentru așa de numeroșii „tifosi”. Prezentîndu-ne marea vîitrină cu trofee, președintele clubului, ing. Catella, a încheiat scurta incursiune în viața zecilor de cupe, de plachete, de tăvi argintate, astfel: „Dar cele mai prețioase trofee ale lui Juventus le întîlniți la intrare. Sint Combi și Caligaris, asîzîi dispăruți dintre noi, jucătorii cu cea mai mare fidelitate și dragoste pentru acest club. Lor le datorăm instaurarea unei atmosfere de devotament pentru culorile alb-negre, care a domnit o bună bucată de timp. Era perioada cînd Juventus devenise o „abonată” la titlul de campioană. Ei n-au cele mai mari performanțe — privite întrînce — deși trebuie să ținem seama că numărul meciurilor jucate într-un an, în perioada lor, era pe jumătate față de cel de acum. Dar îi recunoaștem ca recordmen ai dragostei pentru Juventus. Și e titlul cel mai prețios.”

La plecare, Combi și Caligaris ne-au apărut din nou din portretele în mărime naturală, spunîndu-ne un nerostit dar simțit „la revedere”.

M-am grăbit să văd ce cuvînte are Jacques Ferran în a sa „Encyclopedie du Football” pentru cei doi. Și iată ce am găsit: „COMBI GIAMPERO — portar. Născut în 1902. Clubul: unul singur, Juventus. Cel mai celebru portar italian din toate timpurile. Sobru, remarcabil prin siguranța prizei și a plasamentului. 47 prezențe în națională. CALIGARIS UMBERTO — fundaș. Născut în 1901. Remarcat la Casale. Și-a dedicat întreaga carieră lui Juventus. Inseparabil de Combi și de Rosetta; cu acesta din urmă a format un tandem legendar. Mare, puternic, rapid, decis, știind să facă față oricărei situații, 59 prezențe în națională”. Orice alte rînduri de încheiere mi s-ar părea de prisos.

Eftimie IONESCU

Pînă la sfîrșitul vieții lui, Combi (primul din stînga) a rămas legat de Juventus. Iată-l discutînd — în calitate de consilier tehnic — cu Karl și John Hansen (pe atunci jucători ai alb-negrilor) și antrenorul Bertolini.

BRAZILIA

ELOGII PENTRU OSPITALITATEA ROMÂNEASCĂ

La tradiționala conferință de presă de sfîrșit de an a Confederației de sport din Brazilia, conducătorii celor mai importante delegații care au participat la turnee în 1967 au făcut declarații asupra rezultatelor acestor turnee. Joan Atala, care a condus echipa de tineret în Europa și Africa a ținut să remarce că felul cum au fost primiți în România a depășit orice așteptări. „Cele mai frumoase amintiri ale călătoriei noastre le avem din România” a subliniat Atala. În interviul acordat posturilor de televiziune din Sao Paulo, antrenorul Sidnei Cotrim a remarcat și el ospitalitatea românească, adăugînd că meciul de la București, cu selecționata divizionară, s-a situat la cel mai înalt nivel dintre toate meciurile selecționatei de tineret în turneul afro-european.

Vă reamintim că echipa de tineret din Sao Paulo va reprezenta Brazilia la turneul olimpic din Mexic.

NICI UN JUCĂTOR BRAZILIAN DE PESTE HOTARE NU VA FI SELECȚIONAT

LA C.M. 1970

Într-o declarație oficială a Confederației de sport braziliene s-a făcut cunoscut că nici un jucător care activează acum la cluburi de peste hotare nu va fi reținut în lotul largit pentru calificările la C.M. 1970. E cazul lui Amarildo, Chinesinho, Jair — e drept jucători (mai ales ultimii doi) care nu mai sint în apogeul carierei lor.

VICENTE FEOLA DIN NOU ÎN ACTIVITATEA OFICIALĂ

Fostul antrenor al echipei naționale, Vicente Feola, retras o bună bucată de timp din activitatea oficială fotbalistică după eșecul din Anglia, a reîntreat. El a primit funcția de administrator general, incumbînd și obligații de director tehnic, al clubului Sao Paulo, actualul lider al campionatului statului Sao Paulo. Ziarele subliniază faptul că Feola nu este străin de succesele de pîndă acum ale F.C. Sao Paulo, el ajutîndu-l (neoficial dar efectiv pe antrenorul Pirillo.

O PERFORMERĂ A SEZONULUI 1967

SPARTA PRAGA — ECHIPA CU CEA MAI VECHIE TRADIȚIE ÎN FOTBALUL CECOSLOVAC

16 noiembrie 1963. Această dată va rămîne înscrisă pentru totdeauna în istoria fotbalului praguez. Este data cînd a luat ființă cel mai popular și cel mai vestit club sportiv din Cehia.

La ședința de constituire a clubului, păreri privind denumirea acestuia au curs puhoi. Pînă la urmă a fost acceptată propunerea făcută de Vladimír Horejc: „Clubul nostru să se numească „Athletic Club Sparta”!

Așa a luat ființă SPARTA de astăzi. Interesant de menționat este faptul că primul tricou pe care l-au îmbrăcat jucătorii Spartei era de culoare neagră cu un „S” alb pe piept.

Prima întîlnire cu cealaltă echipă pragueză de mare popularitate, SLAVIA, a avut loc în anul 1896 pe terenul de pe Letna, unde cele două cluburi își au și acum stadioanele lor, în prezența cîtorva mii de spectatori, victoria revenind Spartei cu scorul de 1—0.

În anul 1902, Sparta a apărut în echipament schimbat. Tricourile erau în dungi verticale roș-negru și chiloți negri. Acest echipament fusese „moștenit” de la clubul CAFCA, care la rîndul său își schimbase tricourile, adaptînd culorile verde-alb. Dar ce importanță aveau aceste lucruri? Principiul era că cei 11 „spartani” jucau din nou. După un timp și acest echipament s-a degradat. Ca să-și cumpere unul nou, nu existau fonduri și Sparta a fost nevoită să-și schimbe din nou culorile, preluînd echipamentul clubului UNION care avea tricouri alb-roșu în dungi verticale și, pe deasupra,

și cîțiva jucători foarte buni.

În sfîrșit, în toamna anului 1906 Sparta și-a modificat pentru a patra și ultima oară culorile echipamentului, apărînd în fața publicului praguez în tricouri roșii și chiloți albi. Acest echipament fusese adus din Anglia de către comerciantul Petrik, membru în comitetul de conducere a clubului.

Cei peste 70 de ani din istoria clubului Sparta cuprind numeroase pagini de glorie sportivă. Echipa de fotbal a înregistrat cele mai mari succese în anii următorii primului război mondial (1919—1923), cînd Sparta a fost supranumită „Sparta de fier”. În această perioadă, ea a realizat un record unic, cucerînd de 5 ori consecutiv titlul de campioană a primei categorii a Districtului Cehiei centrale, socotit pe atunci, un veritabil campionat al țării.

Victoriile de „acasă” au fost completate cu cele de peste hotare, în partidele susținute în Italia, Germania, Elveția și Spania. Din cele 29 de meciuri susținute peste hotare a cîștigat 24, o partidă s-a terminat la egalitate și numai 4 au fost pierdute.

În anii 1935—36 a repetat performanțele din perioada 1919—1923 evoluînd în formația: Klenovec — Burger, Čitroky, — Košťálek, Bouček, Šrbeek — Falcinek, Zacek, Braine, Nejedlý, Kalocay.

Anilor de glorie le-au urmat și ani de insuccese. Criza s-a declanșat ca un fulger. După ce se clasase pe locul secund în campionatul țării, în ediția 1957—58, în ediția următoare a trebuit să lupte din răsputeri ca să scape de retrogradare.

În ediția 1961—62, nu mai 45 de minute au lipsit ca Sparta să nu retrogradeze. În ultima etapă, jucă în deplasare la Zilina și gazdele conduceau cu 2—0. În repriza secundă, spartanii au reușit să înscrie de două ori, obținînd dreptul de a mai susține un al treilea joc pe teren neutru. Partida a avut loc la Brno și a revenit Spartei cu 2—0, astfel că aceasta a reușit performanța de a nu retrograda niciodată din prima categorie a țării.

În edițiile de pînă acum ale campionatului cecoslovac, care a fost inaugurat în anul 1925, Sparta a cucerit de 13 ori titlul de campioană. Cel mai mare succes l-a înregistrat în anul 1944, cînd în cele 26 de întîlniri a înscris 109 goluri, primind doar 26.

O comportare meritorie a avut-o și în „Cupa Europei Centrale” cucerind trofeul de mai multe ori. În prima ediție, desfășurată în anul 1927, a dispus în finală de Rapid Viena cu 6—2 și 1—2. În ediția 1930 a jucat în finală cu Rapid Viena (3—2 și 0—2). În anul 1935, în finală cu Ferencváros a înregistrat rezultatele: 2—1 și 0—3. În anul 1936 Sparta a cucerit din nou acest trofeu întrecînd pe Austria Viena cu 0—0 și 1—0, iar în anul 1964 a învins în finală pe Slovan Bratislava: 0—0 și 2—0.

În ultimii ani a avut succese și în „Cupa campionilor europeni”. În ediția 1965—66 s-a calificat în sferturile de finală, fiind eliminată de Partizan Belgrad, iar în ediția actuală, datorită golului înscris de Mraz în min. 88, a eliminat pe Anderlecht la Bruxelles.

Majoritatea jucătorilor au fost selecționați în reprezentativele țării, internaționali A fiind: Kramerijs, Kvašniak, Mašek, Mraz, Jurkanin, Tichy, Vesely, Kos, Kouba, Vojta, Pospichal. Antrenorul echipei este Vaclav Jezek. În prima parte a actualului campionat, Sparta ocupă locul 8.

★

La primul etaj al tribunei stadionului Letna, sint trei încăperi unde se află expuse cupele cucerite de sportivii clubului începînd din anul 1902. Sint prezente 739 cupe, 572 de fanioane și cam tot atîtea plachete. Dintre trofee aflate la loc de cînte se remarcă Cupa Europei Centrale, Cupa Cecoslovaciei și trofee cucerite în anul 1948 cu prilejul turneului în Anglia și Scoția.

V. BENKOVSKY

„NICI EU NU MAI SPERAM ÎN CALIFICAREA SPANIEI...”

Neașteptata înfrîngere a Cecoslovaciei pe teren propriu în fața Irlandei a suscitat vii comentarii în cercurile fotbalistice de pe continentul nostru mai ales că această înfrîngere a însemnat pentru cecoslovaci și eliminarea din „Campionatul Europei”. În faza următoare a acestei competiții, în locul Cecoslovaciei, va merge reprezentativa Spaniei, neașteptată beneficiară a victoriei Irlandei, întrucît de pe acum spaniolii au început pregătirile; după darul primit prin calificare în seria în care a participat, un insucces în faza următoare a competiției ar însemna un dezastru pentru opinia publică spaniolă, acum mai optimistă și mai sigură de succesul favoriților ca niciodată.

De cîrînd antrenorul reprezentativei iberice, Domingo Balmana, comentînd participarea echipei sale la „Campionatul Europei” a spus printre altele: „Am scăpat ca prin urechile acului și acum ne găsim în sferturi de finală. Nici cel mai optimist nu puteau spera că lucrurile se vor petrece așa cum s-au petrecut. Nici chiar eu, desigur, nu mai speram în calificarea Spaniei. În orice caz, după meciul Spania—Cecoslovacia de la Madrid am spus că naționala noastră — pe care eu însumi am criticat-o după meciul de la Praga — a etalat un nou mod

de a se exprima, un nou sistem de joc și în special a arătat că și-a însușit o forță de caracter, o voință de a învinge și o claritate în idei care sint greu de găsit la o altă reprezentativă. Cînd toată lumea era convinsă că vom fi eliminați și zîmbic eram bombardat de polemici, de critici și de reproșuri am spus că echipa va reînvia. Campionatul țării mi-a dat dreptate pentru că în cursul desfășurării lui s-a observat că s-au schimbat multe lucruri: echipele și-au însușit un nou stil de joc, mai deschis și mai adaptat caracteristicilor psihice și fizice ale spaniolilor. Tacticele defensive gen „catenaccio” au pierdut pe cei mai mulți din adepții lor. Acum se joacă de preferință pentru atac. Totuși încă nu s-au rezolvat toate problemele echipei naționale. Oricum, avem definită o structură a echipei bazată pe cîteva elemente tinere cu un ridicat bagaj de cunoștințe tehnice. Dintre aceștia amintesc pe apărătorii Osorio și Tonono, pe mijlocușul Marcial și pe atacanții José Maria, Luis și Amancio, jucători de rasă”.

Cu privire la șansele Spaniei în Cupa Europei, Balmana a spus că el nu le nesocotește dar că marii favoriți al competiției rămîn, după el, echipele U.R.S.S. și Italiei.

„Toate golurile mele“

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VESTGERMAN UWE SEELER

Este un lucru obișnuit și arhi-cunoscut în fotbal, ca orice galerie să-și incurajeze echipa națională, scandind numele țării respective. Cu o singură excepție: Republica Federală a Germaniei.

În ultimii treisprezece ani, pe stadioanele vest-germane ca și pe alte stadioane ale lumii unde joacă echipa națională și unde se află o galerie vest-germană, nu se aude alt „strigăt” decât „Uwe—Uwe—Uwe”. Este numele mic al celebrului înaintaș al echipei Hamburger SV și al naționalei vest-germane, Seeler. Cum se face că zeci de mii de spectatori își incurajează echipa, scandind numele unui jucător? Ce i-a făcut pe spectatori să ridice un jucător la rang de simbol?

În cele ce urmează, cititorii vor cunoaște aspecte din viața și cariera fotbalistică a marelui jucător, așa cum sint ele redată în cartea lui, intitulată „TOATE GOLURILE MELE”.

„Golurile. Acestea l-au făcut celebru pe Uwe Seeler. Din 1954 de cînd a debutat în echipa „A” a clubului și pînă în 1967, el a marcat 526 goluri, din care 65 pentru echipa reprezentativă. Dacă mai adăugăm la acestea și cele circa 250 goluri marcate în cadrul echipei de juniori și tineret a clubului Hamburger SV...”

Uwe Seeler s-a născut la 5 noiembrie 1936 la Hamburg. Tatăl său, Erwin Seeler, era el însuși half centru al echipei din Hamburg și unul din componenții echipei germane dinainte de război. Mama sa era o înotătoare cunoscută, în repetate rânduri recordmană națională. Fratele lui mai mare, Dieter, joacă și el în aceeași echipă, în linia de mijloc.

La vîrsta de numai nouă ani, tatăl său îl înscrie în echipa de copii a clubului Hamburger SV, unde primește legitimația cu nr. 1725, pe care și-a păstrat-o pînă în prezent. La terminarea gimnaziului, tînărul Uwe Seeler intră ca ucenic la o firmă de transporturi internaționale, devenind ulterior salariat al acestei firme. În anii 1946—48, sub conducerea antrenorului Günther Mahlmann, micul Uwe face primii pași în fotbal. În următorii trei ani, el dispută împreună cu echipa sa o serie de meciuri de copii și juniori, pe plan local și regional. Cel mai bun prieten al său este colegul său de linie de atac, interul Klaus Stürmer, despre care vorbește foarte des. În anul 1954, Uwe Seeler face parte din echipa națională de juniori, care participă la turneul U.E.F.A. din R.F. a Germaniei. În semi-finală, juniorii vest-germani i-au învins pe cei ai Ungariei.

Jackl Streitle, vechiul internațional, era antrenorul echipei noastre de juniori. Înaintea jocului cu ungurii, considerați mari favoriți ai turneului, el ne spuse: „Trebuie să fiți unsprezece prieteni. Numai astfel veți reuși — chiar împotriva ungurilor. Jucăți mingea pe jos, pasați repede și marcați adversarul ca o umbră”.

Cînd ne-am aliniat pe teren, am observat că Sepp Herberger, antrenorul federal, se afla în tribună, printre spectatori.

Cu cîțiva ani în urmă, el îi spusese mamei mele în timp ce urmărea o partidă în care juca și fratele mei mai mare, Dieter:

— „Băiatul Dv., doamnă Seeler, joacă foarte bine astăzi”.

— „Se pricepe la fotbal, știu, răspunde mama mea, dar ar trebui să-l vedeți pe mezinul meu, acela are stofă de jucător”.

Sepp Herberger avea să mă vadă deci și pe mine astăzi. Fără să vreau m-am îndreptat, mergînd foarte țeapăn. Imediat după lovitura de început, ungurii se porniră să atace în valuri. Acțiunile lor parcă erau presărate cu piper și boia.

Ne-am adaptat imediat situației. În minutul 5 intru în posesia mingii la marginea careului și fără să stau o clipă pe gînduri, trag un șut bombă. Bară transversală! Mingea revine în teren. O urmărisem și trag al doilea șut... și încă ce șut... Bară laterală! Mingea revine din nou în teren. Eram aproape, prind mingea în zbor și făcînd un salt înainte, o arunc în plasă. 1—0 pentru noi: Portarul ungur n-avea nici o vină la acest gol.

Entuziasmat de această „canonadă”, Herberger sări în sus.

E adevărat, era 1—0, dar n-aveam voie să ne lăsăm păcăliți de tehnica ungurilor. Continuam să atacăm...

Dar cu toate strădanile noastre, ungurii încep să ciștige, încetul cu încetul, superioritatea în jocul de mijloc. Parcă erau niște dansatori care jonglau cu mingea, apropiindu-se mereu de poarta noastră. Un atacant ungur trase furcător din mijlocul careului, dar mingea trecu razant pe lîngă bară. Răsuflăram ușurați.

Acum era din nou rîndul nostru. Günter Habig de la F. C. Köln trase cu stîngul ca din tun. Mingea intră în plasă cu portar cu tot. Conduceam cu 2—0 în fața favoriților turneului!

În repriza a doua, ungurii aveau vîntul în spate. Apărarea noastră munca din greu. Mă gîndeam tot mereu că nu-mi doresc altceva decît să rezistăm. Prezența adversarilor se făcu simțită tot mai mult în fața porții noastre. Ei combinau mult mai mult decît noi, dar nu finalizau. Minutele treceau unul după altul. Ne făceam reciproc curaj pentru a păstra rezultatul de 2—0. Eram ambițioși și luptam literalmente pînă la epuizare.

Ungurii știau într-adevăr mult fotbal, dar din păcate știau și foarte bine cum să faulteze în mod „discret”. Ori de cîte ori eram victima unor durități, aveam impresia că arbitrul e miop.

Dar toate trucurile și rafinamentele nu

le-au ajutat la nimic. Fluierul final consemna victoria noastră.

— „Bine jucat, Uwe, îmi spuse Sepp Herberger la cîteva minute după meci, dă-i tot așa înainte”. Eram fericiți.

Finala turneului U.E.F.A. se disputa pe stadionul Müngersdorf din Köln. Adversarul nostru era Spania.

Printre cei 60.000 spectatori veniți să urmărească finala, domnea o adevărată atmosferă de mare meci internațional. Cele 18 echipe participante intrară pe teren. Noi, gazdele, ultimii.

Minutul 11. Primesc o pasă frumoasă, la picior, cum se spune și sint imediat înconjurat de trei apărători spanioli. Îl driblez pe primul, apoi pe al doilea. Al treilea încercă să mă obstrucționeze, dar printr-o fentă trec și de el. Văd în fața mea un culoar îngust. Șut — gol. 1—0 pentru noi.

Un sfert de oră mai tîrziu. Coechipierul meu Hermann Nuber mă trimite înainte, cu mingea la picior. Între mine și portarul spaniol nu se afla decît halful lor de mijloc. Îl păcălesc printr-o fentă și trag din fugă, direct în plasă: 2—0!

Ne aflam la un pas de trofee. Era pentru prima oară cînd o echipă germană se afla atît de aproape de titlu. Victoria în a-

cest turneu ne apărea ca ceva foarte concret.

Dar spaniolii nu se descurajară și trecură foarte calculat la contra-atac. Cu puțin înainte de terminarea primei reprize ei reușiră să înscrie un gol de toată frumusețea: 2—1!

După pauză, spaniolii atacară pe tot frontul. Ne apărăm din ce în ce mai greu. Tot mai des mă duceam în urmă pentru a ajuta apărarea. Dar cu tot jocul nostru plin de abnegație nu am putut împiedica un șut bombă al spaniolilor, care scutură pentru a doua oară plasa noastră și aduse egalarea pe tabela de marcaj: 2—2!

Din acest moment, superioritatea spaniolilor deveni de-a dreptul sufocantă. Portarul nostru Eglin, fundașii Hoffmann și Schmidt, ca și mijlocașii Mecke, Jäger și Nuber, dădură dovezi de adevărat eroism. Grație lor am păstrat rezultatul de egalitate pînă în ultima clipă a timpului regulamentar de joc.

Urmără cele două reprize a 15 minute. După eforturile depuse în cele 90 de minute anterioare, pictoarele noastre erau ca de plumb. Totuși, speram că vom reuși să mai scoatem acest fier înroșit din foc. La un moment dat reușirăm să mai zăgăzuim dezvoltarea spaniolilor și să recucerim treptat superioritatea teritorială. Acum se dovedi că aveam o condiție fizică mai bună. Mi se iviră două șanse mari, mari de tot, de a marca, dar le-am ratat pe amîndouă. Furios, începui să mă injur pe mine însumi.

Pînă la urmă scorul se păstră egal, 2—2. Conform regulamentului competiției, golaverajul își spuse cuvîntul și echipa Spaniei deveni cîștigătoare a turneului U.E.F.A.

Ca o răsplată pentru locul doi în acest turneu, federația noastră de fotbal a invitat toată echipa la finala campionatului mondial de la Berna, desfășurată între echipele R.F.G. și Ungariei. Nu mai puteam de bucurie. Era pentru prima oară în viața mea că asistam la un meci inter-țări; și încă la ce meci. Începusem să mă legăn în vise, că poate, într-o zi, voi fi și eu chemat să port tricoul echipei noastre naționale.

Primul joc al echipei noastre naționale după cîștigarea campionatului mondial, avu

loc la Bruxelles, împotriva Belgiei. Echipa noastră pierdu. Ghinionul de la Bruxelles deveni pentru Klaus (Klaus Stürmer colegul de club și de națională al lui Seeler — n.n.) și pentru mine un adevărat noroc.

Venind într-o seară acasă, găsesc pe masa mea un plic recomandat. Expeditor: federația de fotbal. Eram emoționat. Cu un gest brusc am rupt plicul și iată ce mi-a fost dat să citesc:

„Dragă prietene,

La 16 octombrie 1954 echipa noastră națională va înfrunta echipa Franței. Pentru pregătirea acestei întîlniri, antrenorul federal Herberger va conduce în localitatea Barsinghausen un curs de antrenament, între 10 și 15 octombrie. Lotul pentru acest joc este stabilit și ne revine sarcina plăcută de a vă aduce la cunoștință că faceți parte din lotul lărgit din care se va forma echipa noastră națională pentru jocul împotriva Franței...”

M-am așezat și am citit scrisoarea pentru a doua oară, apoi pentru a treia oară. În fine, am înțeles. Făceam parte din lotul echipei naționale. Citeam, reciteam și nu-mi venea să cred. Deodată am sărit de pe scaun și drept în bucătărie unde maică-mea pregătea masa de seară:

— „Sînt Internațional”, am strigat.

Mama era radioasă. Știa cit de mult însemna acest lucru pentru mine. După cînd aveam o întîlnire cu prietenul și colegul meu de club, Klaus Stürmer. Urma să mergem la un film. Sosind în fața cinematografului, îl zăresc pe Klaus care, cum mă văzu, începu să strige:

— „Ai primit vreo scrisoare?”

— „Da. Și tu?”

De bucurie ne îmbrățișăram în plină stradă, uitărăm de film și intrînd într-o bodegă, am înghițit cîte zece crenvurști fiecare. Și asta la mai puțin de o oră după cînd.

— „Invitația nu înseamnă că o să și jucăm în echipă”, spuse Klaus într-un acces de pesimism. Dar noi eram mîndri numai de faptul că eram membri ai lotului.

În cantonamentul de la Barsinghausen, Klaus și cu mine împărțeam aceeași cameră. Ceilalți jucători erau foarte prietenoși iar Sepp Herberger se purta cu noi ca prieten și tată în același timp.

Din cînd în cînd, Klaus și cu mine primeam telefoane de la Hamburg. La capătul celălalt al firului erau voci timide de fete care voiau să vorbească cu noi. Eu roșeam de fiecare dată, căci nici nu cunoșteam persoana cu care vorbeam. Singura persoană al cărei telefon m-ar fi bucurat, nu mă chema. Era Ilka, o fată blondă și sveltă.

O cunoșcusem cu ocazia revelionului petrecut la clubul Hamburger SV. Era cu sora mea care între timp devenise o foarte bună jucătoare de handbal. Imediat după ce mi-a făcut cunoștință cu ea, mi-am dat seama că-mi place. Eram emoționat. Am respirat adînc de trei ori înainte de a găsi curajul necesar pentru a o invita la dans. De atunci, ne întîlneam cu regularitate. Ilka venea desul de des la noi în vizită. Mama, ca orice mamă, își dădu seama că Ilka vine mai mult pentru mine decît pentru sora mea. Tatăl meu în schimb, nu observa nimic. El nu știa altceva decît că fetele sint foarte bune prietene, dar și lui îi plăcu Ilka foarte mult.

Deocamdată eram foarte tineri amîndoi. Nici nu era vorba de altceva decît de o pură prietenie. Eu în schimb, ca s-o văd cît mai des, chiar de la distanță, începusem să merg la meciuri de handbal feminin.

După cum am mai spus, Ilka nu-mi dădu nici un telefon, cu toate că m-ar fi bucurat să-i aud glasul. În schimb, telefonau tot felul de fete străine, care nu mă interesau de loc.

În ajunul meciului, Sepp Herberger făcu cunoscută formația pe care urma s-o aliniem împotriva Franței: Turek; Erhardt, Kohlmeier; Posipal, Liebrich, Mai; Klodt, Stürmer, Ottmar Walter, Isacker, Termath. Eu eram jucător de rezervă.

De cîteva săptămîni, antrenorul federal era foarte îngrijorat. Imediat după terminarea campionatului mondial, stîlpul înaintării, Rahn și Morlock, se îmbolnăviră de icter, iar Fritz Walter se gîndea să renunțe la fotbal. Alți jucători ai echipei campioane mondiale erau accidentați.

Jupp Posipal îi aduse aminte lui Herberger de existența mea și a lui Klaus, întrebîndu-l dacă n-ar vrea să ne încerce și pe noi. Bun băiat acest Jupp! Acum mă privea cu regret, zicînd parcă: — „Nu te intrista dragă. Îți va veni și ție rîndul”.

Ziua de 16 octombrie era ceîsoasă. Bura ușor. Tremurai fără să vrei. În autobuz, în drum spre stadionul Niedersachsen din Hannover, participam și eu pentru prima oară la acea atmosferă de emoție care îi cuprinde pe toți înaintea unui joc internațional important.

Stadionul era plin pînă la ultimul loc. 82.000 de spectatori se înghesuiau în tribune, așteptînd începutul jocului. Printre ei, 4—5000 spectatori din Franța, care sperau într-o victorie a echipei lor, împotriva campionilor mandiali.

Intrăram pe teren alături de echipa Franței. Se întonară imnurile celor două țări. Era un moment solemn care mă impresionă foarte mult. Apoi m-am dus și m-am așezat pe banca rezervelor, alături de Sepp Herberger. Era cel mai frumos loc în lojă pe care l-am ocupat în viața mea. Arbitrul galez Griffiths fluiera începutul jocului.

Traducere de RADU HERBAY

(Va urma)

În prim plan, Uwe Seeler într-o echipă de copii, la Hamburg

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

Wolfgang OVERATH

Creator de mari ocazii

Născut la 29 septembrie 1943 la Siegburg, un orașel de lângă Köln, micul Wolfgang a ajuns la fotbal pe calea atât de comună marilor jucători: de îndată ce s-a făcut desul de mare pentru a putea solicita înscrierea la un club, acesta s-a prezentat la S.S.V. Siegburg 04 din Liga de amatori Mittelrhein, și într-un an a ajuns în prima echipă! Avea pe atunci mai puțin de 17 ani și pentru adolescentul Wolfgang era o toamnă mai frumoasă ca o primăvară intrucit fusese chemat să susțină primul său meci internațional în reprezentativa de juniori, contra Danemarcei. În vara următoare el joacă în turneul U.E.F.A. din Portugalia unde juniorii vest-germani ocupă locul III. Și iată că în anul 1962, la întrecerea juniorilor europeni organizată în țara noastră, Overath, împreună cu viitorul său coechipier de la Köln, Wolfgang Weber și cu Reinhardt Libuda (de la Borussia Dortmund), vine pentru prima oară în România. Iar toți trei au fost din nou oaspeții fărăi noastre în această toamnă, acum însă ea internațională în echipa vicecampionă mondială.

La reîntoarcerea în 1962 de la București, pe Overath îl aștepta o ofertă foarte avantajoasă din partea clubului din Köln. Desigur că ea a fost acceptată, dar cu o clauză precisă: antrenamentele și meciurile vor avea loc la Köln, dar tinutul jucător va continua să locuiască împreună cu familia, la Siegburg.

Primul sezon la F.C. Köln nu i-a putut aduce titularizarea, concurența veteranilor Habig, Sturm și Schaefer fiind acerbă. Totuși și o satisfacție: împreună cu echipa de tineret a clubului câștigă tradiționalul turneu al speranțelor de la Milano unde participaseră echipele Inter, Racing Paris și Partizan Belgrad. Performanța a înclinat decisiv balanța și Overath pătrunde

în prima echipă, jucând toate meciurile ediției inaugurale a Bundesliga (1963-64) când F.C. Köln dobândește titlul de campion.

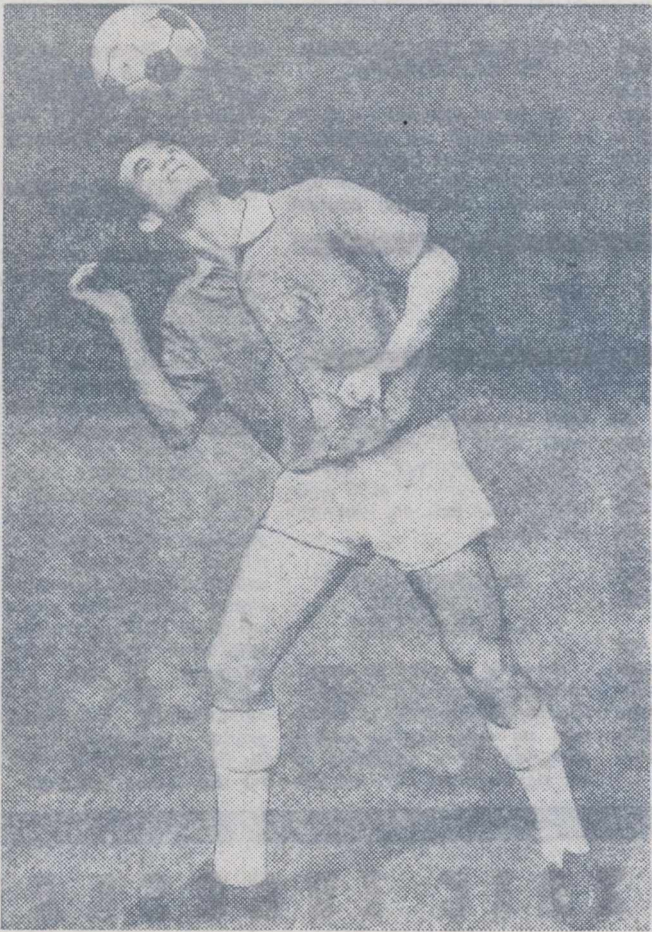
Tineretea, marea capacitate de efort, sutul năpraznic dar în special capacitatea de a crea mari ocazii de gol coechipierilor, îl promovează ca înlocuitor de drept al „bătrânului” Schäfer (36 ani).

Preferința sa pentru pasele lungi (dictonul favorit al lui Overath: „mingea trebuie obligată să muncească în locul jucătorului!”), cu schimbarea bruscă a direcției de atac, a contribuit mult la orientarea ofensivă a echipei.

Campionatul '63-64 a constituit într-adevăr un bun sezon pentru tinutul jucător: în septembrie Overath debutează în prima echipă reprezentativă, R.F.G. învins Turcia cu 3-0. Iar meciul din C.C.E. cu Liverpool a adăugat un nou galon consacrării.

Totuși Overath vădea, în ciuda clasei sale, o formă oscilantă, determinată de tendința, tot mai evidentă, de a renunța la jocul combinativ. Coechipierii începuseră să fie neglijanți de Overath. Acest fapt nu se potrivea de fel cu concepția lui Helmuth Schön, asfel încât în 1965 se părea că Overath nu va fi alături de Beckenbauer în lotul pentru World Cup. Dar Overath este rechemat la Hanovra, în vederea ultimei verificări contra Iugoslaviei. Și după ce Pantelici a scos mingea din plasă la golul lui Seeler, Overath conștientizează scorul final. A fost golul care a semnat pașaportul lui Overath pentru Anglia.

Și acolo el nu s-a dezmințit. Căutând terenul neobosit, liant al betonului apărării dar și partener-artizan pentru fantezia lui Beckenbauer și Haller, el a dat măsura valorii sale în finala contra Angliei.

EXTERN

MAGAZON

EXTERN

● Fundașul dreapta al echipei Fulham și al reprezentativei Angliei, Cohen, a suferit un serios accident la un picior în cursul unui joc de campionat, în urma căruia a fost supus unei complicate intervenții chirurgicale. Operația fiind reușită, se crede că în luna februarie el își va putea relua locul în echipa sa, mai ales că Alf Ramsey intenționează să-l introducă în reprezentativa țării în meciul cu Scoția din cadrul Cupei Europei.

● Internaționalul suedez Tom Turesson de la echipa F.C. Hammarby din Stockholm a primit mai multe oferte din străinătate printre care și a unui club din S.U.A. dar se pare că până la urmă o va accepta pe cea a echipei F.C. Austria.

● În momentul de față, 136 de jucători iugoslavi activează la diverse echipe străine. Dintre ei cei mai mulți joacă în R.F.G. (32), Austria (36), Olanda (19), Elveția și Turcia (12).

● Tragerea la sorți a semifinalelor Cupei Austriei a dat următorul rezultat: GAK — S.W. Bregens și Rapid contra învingătorului din meciul Wacker — Viena. Meciurile semifinale vor avea loc la 1 mai, iar finala la 21 mai la Viena.

● Antrenorul cehoslovac Rudolf Vytlačil și-a prelungit contractul pe încă un an cu echipa sa, Rapid Viena. Astfel că el nu va mai putea lua conducerea tehnică a reprezentativei cehoslovace așa cum se anunțase într-un prim moment.

NORDAHL JUNIOR LA RAPID VIENA

Thomas Nordahl a semnat un contract cu clubul Rapid Viena, după ce s-a aflat multă vreme în tratative cu Juventus. Dar probabila primăvară de interdicție de angajare a jucătorilor străini în Italia a făcut ca clubul din Torino să renunțe la intenția sa.

Tinutul Nordahl a efectuat primul său antrenament la Viena pe o răpadă abundentă și fotografia vă înfățișează un aspect de la acest antrenament. Zăpada cu care stăsem așa de obișnuiți acum, a spus Thomas Nordahl, nu m-a deranjat deloc. Dimpotrivă. Sper să mă remarc la Rapid și să fac ca numele Nordahl să reapară în arena internațională a încheiat el.

ÎNTIMPĂRI... OLIMPICE

Este vorba de fapte petrecute în timpul unor jocuri din cadrul preliminariilor turneului olimpic.

● Returul partidei Bermuda-Guatemala (1-1 în primul joc) n-a dat un câștigător după cele 90 de minute regulamentare. Meciul s-a încheiat de asemenea, la egalitate, 0-0. Înci au fost necesare, conform regulamentului, prelungiri. Ceea ce s-a și întâmplat. Dar nu s-au consumat decât 15 minute, pentru că în min. 105 s-a produs o întințare bruscă și jocul a trebuit să fie întrerupt.

● Etiopia a reușit să se califice în dauna Madagascarului, după un meci pierdut cu 1-0 (din penalți) la Tananarive și o victorie la scor, 8-3, la Addis Abeba. Prima partidă a fost marcată de un accident serios. În timpul jocului de la Tananarive s-a produs o parte din tribune și 40 de spectatori au fost răniți, dintre care 10 grav.

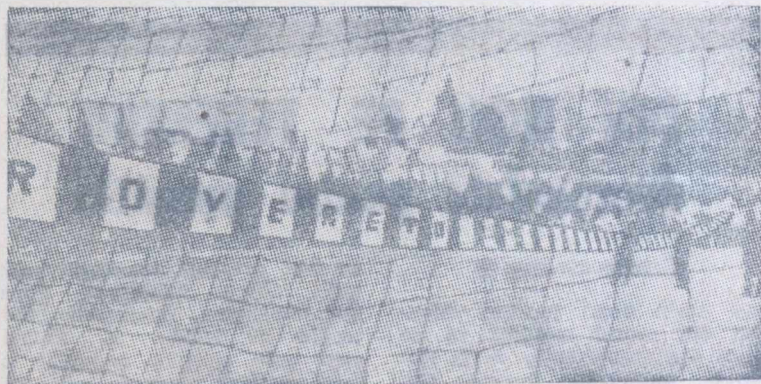
CIT ALEARGĂ UN ARBITRU?

Înarmat cu un aparat special, un arbitru englez a constatat că în cursul unui meci aleargă circa 13 km dacă ajutoarele sale de la tușe și sprijin eficient și 16 km dacă socotea nu au o comportare corect-punzătoare. O a doua constatare a fost că el a alergat cu aproape 1 km mai mult în prima repriză decât în a doua deoarece ritmul jocului, seade, de cele mai multe ori, după pauză.

CEL MAI LUNG STEAG DIN LUME

Supporterij echipei italiene Rovereto care activează în divizia C s-au dovedit că se poate de ingenioși. Înaintea meciului derby susținut pe teren propriu cu marea rivală Fassino, ei au confecționat un drapel în culorile clubului — alb-negru — lung de 100 m și l-au înfășurat pe una din laturile terenului. Echipa lor favorită a câștigat meciul cu 1-0 și a trecut în fruntea clasamentului. Entuziasmați de succesul dobândit ei s-au angajat ca pentru viitoarele meciuri să confecționeze un alt drapel cu care să înconjoare toate cele patru laturi ale terenului!!!

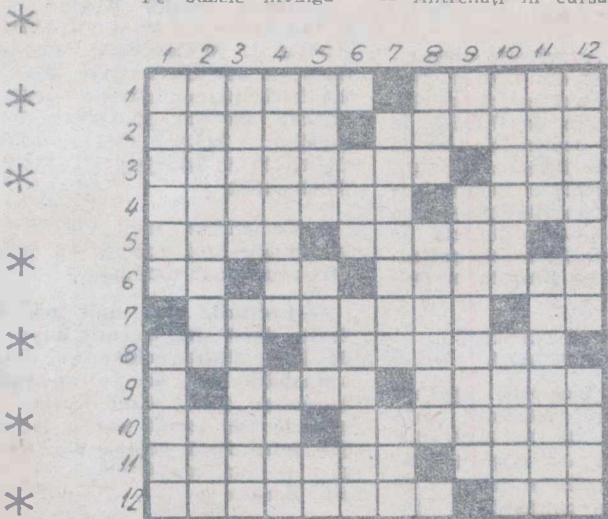
În fotografia noastră vedem drapelul alb-negru pe care stă scris numele echipei favorite: Rovereto.

CUVENTE INCRUCIȘATE

Printre piste și crampoane

ORIZONTAL 1) Salt torului, 2) A se liniștii
— Pe buzele învingă — Antrenați în cursă.

3) Remarcabil la categoria... pană — Bombă sportivă. 4) Trăgători cu arcu — Apele la un joc de plicci. 5) Probă — Armă de luptă. 6) Veleatul campionatelor — Pasă...intimă — Atac im-petuos. 7) Realizată în mai multe etape — Careu. 8) Jucător la „Lazio” — Protejat de un senior. 9) Alimen-tație rațională — Sta-dion. 10) Nu prea des — Garda portarului. 11) Stil de joc — Te-ren plouat. 12) Golu-rile... înaintașilor — Spaima craiovenilor.

La decizii hotărâte — Se complac pe teren noroios. 4) Pasivitate — Preferă terenul u-med. 5) Prezentă la ciniarul oficial — Buni pentru întreceri — Călăreț, în finală! 6) Club sportiv militar — Trăgători de la dis-tanță. 7) Suspendat — Prăjină. 8) A debuta la... „Știința” — Tu-șă, față de diagonală. 9) În bară! — Arbi-trii. 10) A vut — Me-talul... electricității. 11) Făcut de oale — Aflat pe extremă. 12) Sportiv de bază — În-fringere categorică.

Tudor CIOBANU comuna Urlieni, raionul Costești, regiunea Argeș.

LA 1 FEBRUARIE VOR FI ALCĂTUITE GRUPELE PRELIMINARE ALE C. M. 1970 DAR DUPĂ CE CRITERII?...

72 DE ÎNSCRIERI, DINTRE CARE 30 EUROPENE ȘI 24 AMERICANE

Secretariatul Federației Internaționale, de Fotbal Asociație, cu sediul la Zürich, a comunicat lista definitivă a țărilor înscrise pentru campionatul mondial ediția din 1970, al cărui turneu final va fi organizat în Mexic între 31 mai și 21 iunie. În mod oficial, 69 de federații au înaintat formularul de înscriere. Alte trei însă (Cuba, Coreea de Sud și Senegal) au trimis telegrame de înscriere, sosită cu câteva ore înainte de expirarea termenului. Astfel, că numărul total se ridică la 72 de țări. La campionatul mondial din 1966 se înscriseseră 74 de țări, dintre care 71 au fost acceptate, dar până la urmă numai 51 au luat parte la turul preliminar, în urma retragerii federațiilor din țările africane.

Iată lista țărilor înscrise:

EUROPA (30): Anglia, Austria, Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Cipru, Danemarca, Elveția, Finlanda, Franța, Grecia, Irlanda, Irlanda de Nord, Italia, Iugoslavia, Luxemburg, Norvegia, Olanda, Polonia, Portugalia, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, ROMANIA, Scoția, Spania, Suedia,

Țara Galilor, Turcia, Ungaria, U.R.S.S.

AFRICA (12): Algeria, Camerun, Etiopia, Ghana, Libia, Maroc, Nigeria, Rhodesia, Senegal, Sudan, Tunisia, Zambia.

ASIA (4): Coreea de Nord, Coreea de Sud, Izrael, Japonia.

AMERICA DE NORD, AMERICA CENTRALĂ ȘI CARAIBELE (14): Antilele Olandeze, Bermuda, Canada, Costa Rica, Cuba, Guatemala, Haiti, Honduras, Jamaica, Mexic, Salvador, S.U.A., Surinam, Trinidad.

OCEANIA (2): Australia, Noua Zeelandă.

AMERICA DE SUD (10): Argentina, Bolivia, Brazilia, Chile, Columbia, Ecuador, Paraguay, Peru, Uruguay, Venezuela.

Comitetul de organizare al F.I.F.A. pentru campionatul mondial din 1970 este alcătuit din: sir Stanley Rous, președintele F.I.F.A. (Anglia), V. Granatkin (U.R.S.S.), O. Barassi (Italia), H. Craven (Irlanda de Nord), Mohamed Moustafa (R.A.U.), A. Chiarisoli (Franța), J. Goni (Chile), Torsakdi Yomnak (Tailanda), M. Andrejevici (Iugoslavia), J. McGuire (S.U.A.), G. Canedo

(Mexic), A. Nocetti Fasolino (Argentina).

Acest comitet se va întruni la 1 februarie la Casablanca pentru a stabili grupele turului preliminar.

CE CRITERII VOR FI APLICATE LA FORMAREA SERIILOR?

Sigur că primul și de neevitat criteriu este acela geografic. Cum se știe, în principiu fiecare continent va primi un număr de locuri pentru turneul final. Dar, atât asupra numărului de locuri pe care fiecare continent îl va primi, din totalul de 14, cât și asupra modului de alcătuire a seriilor și situația continentelor cu mai multe serii (cazul Europei) nu există vreo informație oficială. Din declarațiile de până acum ale membrilor Comitetului executiv FIFA se desprinde totuși ideea că există două probabile soluții: 1) menținerea criteriilor care au guvernat la alcătuirea seriilor pentru CM 1966; 2) modificarea esențială a acestor criterii în sensul efectuării unei trageri la sorți totale, în cadrul echipelor din același continent, fără nici un fel de împărțiri prealabile ale acestora.

„BALONUL DE AUR” - 1967 (ALBERT)

RĂSPUNDE LA ȘASE ÎNTREBĂRI

Pentru internaționalul maghiar FLORIAN ALBERT sfârșitul anului 1967 a însemnat încununarea unei activități strălucite prin cucerirea unei distincții fotbalistice

mult râvnite: „BALONUL DE AUR” acordat de săptămânalul francez „FRANCE FOOTBALL” în urma unei anchete întreprinse printre ziaristii sportivi europeni.

Vestea a stîrnit — după cum ni se comunică din Budapesta — entuziasm printre iubitorii fotbalului și nenumărații simpaticanți din Ungaria ai acestui jucător de clasă. Săptămânalul maghiar „Ország-Villag” a publicat o serie de întrebări primite din partea unor cititori ai săi, admiratori fideli ai lui Albert, precum și răspunsurile acestuia din urmă.

Întrebări interesante, răspunsuri și mai interesante. Iată-le:

1. Cum te simți în postura de cel mai bun jucător european?

— De necrezut, dar bine. Asta însă, pentru mine înseamnă o și mai mare responsabilitate atât pe teren cât și în afara lui.

2. Ce părere aveți în legătură cu jocul dur?

— Fotbaliștii duri ar trebui să fie eliminați de pe teren fără nici un avertisment.

3. Poate fi dobîndită măiestria sportivă sau ea este înăscută?

— O întrebare dificilă. Fotbalul este unul din sporturile care cer un talent înăscut și, bazat pe acesta, jocul poate fi considerabil îmbunătățit. În momentul în care se ivește un asemenea talent, el trebuie luat imediat în considerare.

4. Care este cel mai bun jucător: Pele sau Eusebio?

— Este foarte greu de dat un răspuns categoric, deoarece amîndoi sînt excelenți. După părerea mea, ei nu pot fi despărțiți.

5. Care ar fi după dv. echipa mondială?

— Iată-o: IASIN (U.R.S.S.) — D. SANTOS (Brazilia), MESZÖLY (Ungaria), MARZOLINI (Argentina) — BECKENBAUER (R.F.G.), RATTIN (Argentina) — JOHNSTONE (Scoția), EUSEBIO (Portugalia), PELE (Brazilia), B. CHARLTON (Anglia) și SIMOES (Portugalia).

6. Ce părere aveți cu privire la primele trei echipe din viitorul campionat mondial?

— Lucrurile sînt mult mai dificile decît în trecut. Raportul de forțe dintre echipe va aduce schimbări încă de la începutul turneului final. Cred, însă, că primele trei locuri vor fi împărțite între două echipe din America de Sud sau Centrală și una din Europa.

Fotbal

DIVORT BATTEUX — AKESBI?

Unul dintre cei mai buni jucători ai echipei-campiona-ne a Franței, St. Etienne, algerianul Akesbi, a declarat că intenționează să părăsească actualul său club deoarece nu este de acord cu ideea de joc a antrenorului Albert Batteux. „Eu reprezint în echipă concepția lui Snella (n.n. — fostul antrenor) așa că nu intru în vederile lui Batteux” Akesbi a anunțat că intenționează să obțină transferul, la sfîrșitul campionatului, pentru Nice sau Monaco.

JURION SUSPENDAT „SINE DIE”!

Conducerea clubului Anderlecht a făcut cunoscut că a suspendat fără termen pe căpitanul echipei, Jurion — renumitul internațional belgian deoarece a făcut declarații presei în care își exprimă intenția de a părăsi clubul-campion pentru a reveni, pînă la terminarea ca-

rierei de fotbalist activ în orașul său natal, Ruisbroeck. Comitetul director al clubului a decis să-l suspende pînă cînd n-a anunțat înaintea conducerii de aceste intenții. O decizie asupra cazului său, care a stîrnit mare vil-

cate: Spania (seria I), Bulgaria (seria a II-a), U.R.S.S. (seria a III-a), Iugoslavia (seria a IV-a), Ungaria (seria a V-a), Italia (seria a VI-a), Franța (seria a VII-a); a opta calificată va fi cunoscută după disputarea me-

CELE MAI IEFTINE BILETE DIN EUROPA...

La jocul Albania — R. F. a Germaniei s-a produs o mare cerere de bilete: peste 50.000 din diferite orașe din Albania. Stadionul central

răst pe Bayern München. Ceaukowski a declarat recent că internaționalii Beckenbauer și Müller doresc să-l urmeze la Hanovra.

MORMINTUL LUI MERONI PROFANAT!

Este cunoscut că în urma unui accident de circulație, renumitul fotbalist italian Gigi Meroni a decedat. Fostul internațional al clubului A. C. Torino a fost înmormîntat în octombrie la Como, în apropiere de Milano. Zilele trecute, poliția italiană a arestat pe un oarecare Gianni Miti, în vîrstă de 34 de ani, invalid, fără nici o profesiune. Acesta a desfăcut într-o noapte mormîntul lui Meroni, scoțînd cadavrul afară. În urma anchetei întreprinse s-a constatat că Miti nu era nici un amator de fotbal și nici un infractor. El este bolnav mintal. Cazul profanării mormîntului lui Meroni a produs o profundă impresie în rîndul amatorilor de fotbal din lumea întreagă.

ACTUALITĂȚI

vă în Belgia, va fi luată în se_dință din 11 ianuarie a conducerii clubului Anderlecht.

LA ORDINEA ZILEI: SFERTURILE DE FINALĂ ALE „CAMPIONATULUI EUROPEI”

Le sediul Federației de fotbal a Franței din Paris va avea loc la 16 ianuarie tragerea la sorți a sferturilor de finală pentru „Campionatul Europei”. Sînt cunoscute șapte echipe califi-

ciului Scoția — Anglia, de la Glasgow (scotienii au neapărată nevoie de victorie; la meci egal se califică Anglia).

Întrebat ce adversar i-ar conveni pentru echipa lui, selecționerul francez Dugauguez a declarat că ar dori ca sortii să-i aducă în sferturi pe Spania.

Sferturile de finală se vor desfășura pînă la 1 iunie. Turneul final cu patru echipe se va desfășura în Italia sau Anglia, în iunie, în funcție de echipa ajunsă în turneul final.

însă n-a putut primi mai mult decît capacitatea sa: 25.000 de persoane. Prețul biletelor: între 3 și 5 leka (circa 6—10 lei), cel mai mic din Europa.

BECKENBAUER ȘI MÜLLER LA HANOVRA?

Se pare că pînă la urmă, cunoscutul antrenor iugoslav Zlatko Ceaukowski s-a hotărît: va opta pentru clubul Hanovra. Și e probabil să nu fie singurul care va părăsi pe Bayern München.

DIN NOU PE TERENURI, deocamdată pentru pregătiri

(Urmare din pag. 3)

mai mulți tineri jucători talentați din cadrul regiunii, ca de pildă Simionas (junior de la Roman), Munteanu (orașul Gh. Gheorghiu-Dej), Pană (Tg. Ocna), Karst (Mărășești).

LA DINAMO BUCUREȘTI

Dinamoviștii bucureșteni au reluat pregătirile chiar din ziua de 8 ianuarie. La prima se_dință

au fost prezenți următorii jucători: Datcu, Niculescu, Popa, Boc, Stoescu, Dumitrache, Nunweiler IV, Haidu și Frățilă, care este complet restabilit în urma fracturii avute în vară. Au lipsit motivat Lucescu, Pircălab și Ghergheli (plecați în turneul din Brazilia), Nunweiler III (probleme familiale), Dinu și Naghi (care au petrecut Anul Nou alături de părinți la Tîrgoviște și respectiv Tg. Mureș).

Concomitent cu reluarea pregătirilor va fi efectuat și controlul medical al jucătorilor la Centrul „23 August”. Antrenamentele vor continua în București pînă la 8 ianuarie cînd întreg lotul se va deplasa în concediu la Călimănești, unde condițiile atmosferice ca și cele de lucru (o sală de sport bine dotată și un teren corespunzător) sînt dintre cele mai bune. La 25 ianuarie va avea loc la Rm. Vilcea primul meci de verificare. La 28 ianuarie dinamoviștii urmează să se pregătească în această perioadă la cluburile lor. În consecință, lotul a renunțat la turneele sale în favoarea cluburilor.

MOZAIC IUGOSLAV

Proverbul „buturuga mică răstoarnă carul mare” și-a găsit o deplină ilustrare în rezultatul meciului Albania—R.F. a Germaniei, din grupa a IV-a a campionatului European.

UN MILION — PRIMĂ!

Surpriza de la Tirana (egalitatea, interesant de remarcat, a fost pronosticată de... Rajko Mitici, selecționerul iugoslav!) a adus și griji — de... aur — federației. Una, este plata primelor cuvenite jucătorilor naționalei pentru că s-au calificat. Potrivit unei declarații a lui Mitici, fiecare jucător care a participat la cele patru meciuri din grupa a IV-a va primi cite 250.000 de dinari vechi de joc. Dintre jucători, Giacci, Fazlaghi și Holfer vor primi cite un milion de dinari pentru că au participat la toate cele patru meciuri!

INTII CLUBURILE!

A doua grijă se referă la pregătirea echipei naționale pentru etapa sferturilor de finală. Selecționerul Mitici însă, nu va folosi iarna aceasta pentru pregătiri ale lotului, ci — după cum a declarat recent — preferă ca jucătorii selecționabili să se pregătească în această perioadă la cluburile lor. În consecință, lotul a renunțat la turneele sale în favoarea cluburilor.

Și acestea au și plecat peste hotare (Steaua roșie și Dinamo Zagreb în Chile etc.)

CALENDARUL LOTULUI

Totuși și jucătorii selecționabili vor beneficia de citeva jocuri peste hotare, dar numai după înapoierea lor din turneele cluburilor. Este prevăzut un turneu al primei garnituri naționale în Brazilia și unul în nordul Africii al reprezentativei de tîneret. În ce privește calendarul internațional din 1968, el prevede, în afara unei partide cu România, o întîlnire cu U.R.S.S. la Moscova la 11 septembrie, iar la înapoierea una cu Polonia la Varșovia, la 15 septembrie. Pentru primăvară se duc tratative pentru un joc Iugoslavia — Cehoslovacia în Iugoslavia, iar în iulie este proiectată o partidă cu Brazilia la Belgrad.

IUSUFI ȘI SOSKICI SE ÎNAPOIAZĂ

Doi dintre jucătorii iugoslavi care, în prezent, activează peste hotare, Iusufi de la Eintracht Frankfurt și portarul Soškici (F.C. Köln) și-au manifestat intenția de a se înapoia în patrie. Ei au început, de altfel, tratative cu clubul Olimpia din Ljubljana, pentru care vor să opteze.

PRONOSPORT

Iată pronosticul nostru la concursul nr. 1 din 7 ianuarie 1968:

1. Napoli—Internazionale	1
2. Sampdoria—Juventus	2
3. Milan—Roma	1
4. Lanerossi—Brescia	1
5. Spal—Fiorentina	2
6. Bologna—Atalanta	1
7. Mantova—Varese	1
8. Torino—Cagliari	1
9. Foggia—Novara	1
10. Lecce—Verona	x
11. Livorno—Bari	1
12. Palermo—Messina	1
13. Reggina—Pisa	x